

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 397/A

Dosar nr.155/33/2013

Ședința publică din 21 noiembrie 2014

Completul compus din :

Silvia Cerbu	- Președinte
Simona Daniela Enean	- Judecător
Leontina Șerban	- Judecător

Magistrat asistent : Claudia Nedelea

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, este reprezentat de procuror Cristian Anghel.

Pe rol pronunțarea asupra cauzei penale având ca obiect apelurile formulate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj** și de inculpatul **Rob Florian** împotriva sentinței penale nr.56 din 26 februarie 2014 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 07 noiembrie 2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când Înalta Curte, în aceeași compunere, având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea deciziei la data de 21 noiembrie 2014, când a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE

Deliberând asupra apelurilor de față , în baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.56/26.02.2014 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori a fost condamnat inculpatul **Rob Florian**, ..., pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 C. pen. cu aplic. art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000 și art.5 C.pen. la pedeapsa de **2 ani închisoare** cu aplic.art.71 și 64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În baza art.86/1 și 86/2 C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 4 ani.

Potrivit art.86/3 alin.1 C.pen. pe perioada termenului de încercare s-a dispus ca inculpatul să se supună următoarelor obligații:

- a) să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui sau la Serviciul de probațiune;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lor de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra disp. art.86/4 C.pen, iar potrivit art.71 alin.5 C.pen. pe perioada termenului de încercare, s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii.

În baza art.72 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului perioada reținerii de 24 ore din data de 9 ianuarie 2013 și a arestării preventive, începând cu data de 17 ianuarie 2013 și până la data de 5 iulie 2013.

Potrivit art.399 C.pr.pen. s-a revocat măsura obligării de a nu părăsi țara dispusă față de inculpat prin decizia penală nr.2342 din 05 iulie 2013 a ÎCCJ.

Potrivit art.274 alin.1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul Rob Florian să plătească statului suma de 13.000 lei cheltuieli judiciare.

Prin aceeași sentință, în baza art.396 alin.5 rap. la art.16 alin.1 lit.c C.pr.pen., a fost achitat inculpatul **Pușcaș Mircea**, ..., pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev. de art.260 alin.1 C.pen.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut următoarele :

Prin rechizitoriul DNA - Serviciul Teritorial Oradea au fost trimiși în judecată inculpații : *Rob Florian* pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 C.p. cu aplicarea art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000 și *Pușcaș Mircea* pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă prev. de art.260 alin.1 C.p.

S-a reținut în sarcina inculpatului Rob Florian –comisar de poliție că la sfârșitul anului 2011 și începutul anului 2012 le-a pretins martorilor – denunțători Mihuț Ianos și Szilagy Iozsef suma de 1000 euro pentru a-și executa influența asupra unui judecător de la Curtea de Apel Oradea (membru în completul de judecată investit cu judecarea recursului celor doi martori, într-un dosar privind o infracțiune de furt calificat), pentru ca acesta să le reducă pedepsele aplicate de către instanța de fond și în același scop inculpatul i-a solicitat martorului Mihuț Ianos să discute cu fiica sa Mihuț Eniko să întrețină relații sexuale cu magistratul, care făcea parte din completul de judecată în recurs.

În sarcina inculpatului Pușcaș Mircea – judecător la Curtea de Apel Oradea s-a reținut că, la data de 10 ianuarie 2013, când a fost audiat pentru a se stabili dacă inculpatul Rob Florian s-a prevalat de o influență reală sau presupusă cu privire la persoana sa, față de cei doi martori-denuțători, acesta a făcut afirmații mincinoase, cu privire la împrejurări esențiale ale cauzei.

Inculpații nu au recunoscut comiterea infracțiunilor.

Pe baza probelor administrate în cauză prima instanță a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit în dosar nr.1870/P/2008 din 7 iulie 2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Oradea martorii denuțători Mihuț Ianos și Szilagy Iozsef au fost trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni de furt calificat.

Judecătoria Oradea prin sentința penală nr.1873 din 22 decembrie 2011 i-a condamnat pe cei doi martori denuțători la pedepse cu închisoare, cu executare în regim de detenție, martorul Mihuț Ianos la 3 ani și 4 luni închisoare, iar martorul Szilagy Iozsef la 3 ani închisoare.

În toamna anului 2011, perioadă în care cauza se judeca la instanța de fond, inculpatul Rob Florian s-a întâlnit cu cei doi martori denuțători, pe care în calitate de ofițer de poliție, i-a cercetat de mai multe ori pentru diverse infracțiuni și astfel au stabilit o relație de prietenie.

Cu ocazia unei astfel de întâlniri, inculpatul Rob Florian a adus în discuție situația dosarului pe care cei doi martori îl aveau pe rolul Judecătoriei Oradea, întrebându-i ce au de gând să facă pentru a primi o pedeapsă mai mică, iar martorul Mihuț Ianos i-a relatat că urmează să discute cu avocatul său, însă inculpatul Rob Florian l-a certat spunându-i că este un prost dacă se bazează pe avocat. Inculpatul Rob Florian le-a comunicat martorilor că nu poate să-i ajute la instanța de fond, dar în recurs are un prieten judecător, care poate să-i ajute, fără a solicita vreun folos pentru sine sau pentru altul.

În luna octombrie 2011 inculpatul Rob Florian a discutat cu martora Mihuț Eniko – fiica martorului Mihuț Ianos, căreia i-a relatat că ar putea să-l ajute pe tatăl său să primească o pedeapsă mai mică, fără a formula vreo pretenție pentru acest ajutor.

Martorii Mihuț Ianos și Szilagy Iozsef au formulat recurs împotriva sentinței penale pronunțate de instanța de fond, iar la data de 27 ianuarie 2012 au primit citație de la Curtea de Apel Oradea, care a fixat termen pentru judecarea recursurilor la data de 28 februarie 2012.

După primirea citațiilor, cei doi martori l-au înștiințat pe inculpatul Rob Florian, care s-a angajat să verifice dacă prietenul său face parte din completul de judecată, iar după aflarea componentei membrilor completului de judecată, acesta a confirmat că prietenul său face parte din completul de recurs, însă pentru a le reduce pedepsele, judecătorul pretinde suma de 1000 euro.

S-a mai reținut că inculpatul Rob Florian i-a comunicat martorului Mișuț Ianos că judecătorul de la Curtea de Apel Oradea mai pretinde să întrețină relații sexuale cu fiica sa Mișuț Eniko, care practică în mod legal prostituția în Austria, fapt cunoscut de către cei doi martori și de către cei doi inculpați.

Pretențiile inculpatului Rob Florian au fost considerate dezamăgitoare, întrucât cei doi martori au prestat anumite activități în gospodăria inculpatului, cum ar fi lucrări de construcții, tăierea lemnului pentru foc, aranjatul acestora etc.

În luna decembrie 2011 martora Mișuț Eniko a revenit în România pentru a-și vizita familia, ocazie cu care s-a întâlnit cu inculpatul Rob Florian la domiciliul acestuia, care i-a comunicat că pentru a-l ajuta pe tatăl său prin intermediul unui judecător de la Curtea de Apel Oradea în vederea obținerii unei pedepse mai mici, judecătorul pretinde pe lângă suma de 1000 euro să întrețină relații sexuale cu aceasta, iar în caz de refuz urmează să plătească suma de 2000 euro. Martora Mișuț Eniko a solicitat inculpatului o perioadă de timp pentru a primi răspuns, dacă este sau nu de acord cu propunerea sa, după care a părăsit țara, fără să dea vreun răspuns inculpatului.

La data de 28.02.2012 s-a judecat recursul promovat de martorii Mișuț Ianos și Silagyi Iozsef la Curtea de Apel Oradea în completul format din : Condrovici Adela – președinte; Pușcaș Mircea și Pătrăuș Mihaela – judecători .

S-a menționat în sentința primei instanțe că din probele administrate în cauză în faza de urmărire penală și la instanța de fond a rezultat că, influența pe care inculpatul Rob Florian a pretins că o are asupra unui judecător de la Curtea de Apel Oradea este reală, iar persoana asupra căreia a fost exercitată această influență este judecătorul Pușcaș Mircea.

Pe de altă parte, s-a reținut că din probele administrate în cauză nu rezultă că inculpatul Pușcaș Mircea a pretins în mod real suma de 1000 euro, precum și faptul de a întreține relații sexuale cu martora Mișuț Eniko pentru a admite recursul promovat de martorul Mișuț Ianos.

S-a constatat că inculpatul Rob Florian nu a recunoscut comiterea infracțiunii pentru care acesta a fost trimis în judecată și a declarat că nu a pretins suma de bani sau alte foloase de la cei doi martori.

La fel, nici inculpatul Pușcaș Mircea nu a recunoscut comiterea infracțiunii și a arătat că datorită trecerii timpului, nu și-a amintit ce a discutat cu inculpatul Rob Florian referitor la situația juridică a celor doi martori – denunțatori.

Instanța de fond a menționat că starea de fapt prezentată mai sus a rezultat din denunțurile martorilor Mișuț Ianos (fila 37 -42) și Silagyi Iozsef (fila 60-63 d.u.p.) și declarațiile martorilor Mișuț Ianos, Silagyi Iozsef, Mișuț Elena și Mișuț Eniko.

Potrivit declarației martorului Mișuț Ianos, s-a reținut că acesta îl cunoaște pe inculpatul Rob Florian, întrucât în perioada în care inculpatul lucra la Poliția

Municipiului Oradea – Biroul Judiciar, ocupându-se de sustrageri din societăți comerciale, domeniu în care martorul își desfășura activitatea infracțională, acesta a fost cercetat de mai multe ori de către inculpat, cu care a intrat într-o relație de prietenie și căruia i-a prestat anumite activități de muncă în construcții, împrumutându-i și diverse sume de bani între 100 – 300 euro, care proveneau de la fiica sa martora Mihuț Eniko, care practică prostituția în Austria. Inculpatul Rob Florian avea cunoștință despre faptul că martorul avea o cauză penală pe rolul Judecătoria Oradea și l-a întrebat ce are de gând să facă pentru a primi o pedeapsă mai mică, iar martorul i-a răspuns că urmează să discute cu avocatul numit din oficiu, la care inculpatul s-a arătat indignat și i-a comunicat martorului că decît să plătească un avocat „mai bine cumperi un procuror”.

Ulterior, inculpatul Rob Florian a comunicat martorului Mihuț Ianos că la Judecătoria Oradea nu poate să intervină, însă la instanța de recurs are un prieten judecător, care ar putea să le reducă pedepsele, fără să solicite vreo sumă de bani sau alte foloase.

În luna decembrie 2011 martorul Mihuț Ianos a fost condamnat de către Judecătoria Oradea la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare, cu executare în regim de detenție.

La sfârșitul anului 2011 martorul a primit citația de la Curtea de Apel Oradea pentru termenul de judecată din 28.02.2012, despre care l-a înștiințat pe inculpatul Rob Florian, care urma să verifice componența completului de judecată din recurs și dacă prietenul său face parte din complet.

Inculpatul Rob Florian după câteva zile i-a solicitat martorului Mihuț Ianos să se întâlnească la domiciliul martorului Silagyi Iozsef, fără a fi de față și alte persoane, comunicându-i că judecătorul pe care îl cunoaște face parte din completul de recurs, însă solicită suma de 1000 de euro pentru reducerea pedepselor și să întrețină relații sexuale cu martora Mihuț Eniko.

Cu vreo două săptămâni înainte de termenul de recurs, fiica martorului Mihuț Ianos s-a întors din Austria, iar martorul i-a comunicat solicitarea inculpatului Rob Florian, referitoare la întreținerea de relații sexuale cu un judecător de la Curtea de Apel Oradea, cu care urma să petreacă o noapte, în vederea reducerii pedepselor.

Martorul Mihuț Ianos a condus-o pe fiica sa Mihuț Eniko la locuința inculpatului Rob Florian, iar martorul a rămas în stradă și după cca. o jumătate de oră, s-a întors fiica sa, care i-a comunicat martorului pretențiile judecătorului de la Curtea de Apel Oradea referitoare la întreținerea de relații sexuale, însă deși nu a predat suma de 1000 euro, iar fiica sa nu a întreținut relații sexuale cu judecătorul, pedeapsa aplicată de instanța de fond i-a fost redusă cu 10 luni (fila 43-48 d.u.p.).

Din declarația martorului Silagyi Iozsef instanța a reținut că acesta îl cunoștea pe inculpatul Rob Florian din anul 2002, când inculpatul era ofițer de

poliție în cadrul Poliției Municipiului Oradea și a fost anchetat pentru comiterea mai multor infracțiuni de furt, fapte săvârșite împreună cu martorul Mihaș Ianos, acesta din urmă s-a împrietenit cu inculpatul Rob Florian pentru care au exercitat anumite prestații, cum ar fi zugrăvit, amenajări interioare, pentru care au fost plătiți de inculpat.

În toamna anului 2011 a discutat cu martorul Mihaș Ianos, care i-a relatat că inculpatul Rob Florian ar putea să-i ajute la Curtea de Apel Oradea în sensul reducerii pedepselor, întrucât cunoaște un judecător la această instanță, însă solicită suma de 1000 de euro pentru această prestație, iar martorului Silagyi Iozsef i-ar reveni să plătească suma de 500 euro și că așteaptă un răspuns înainte de termenul de judecată, însă martorul Silagyi Iozsef i-a comunicat că nu poate face rost de această sumă și că Mihaș Ianos va încerca să obțină întreaga sumă de la fiica sa.

Martorul Silagyi Iozsef a mai arătat că de la martorul Mihaș Ianos a aflat despre faptul că inculpatul Rob Florian i-a solicitat lui Mihaș Ianos să o convingă pe fiica sa Mihaș Eniko să întrețină relații sexuale cu un judecător, care urma să facă parte din completul de recurs, tot pentru reducerea pedepselor.

Potrivit declarației martorei Mihaș Elena – soția martorului Mihaș Ianos, s-a reținut că aceasta din urmă l-a cunoscut pe inculpatul Rob Florian, care l-a anchetat pe soțul său de mai multe ori pentru comiterea unor infracțiuni de furt și cu care a stabilit o relație de prietenie, în baza căreia l-a împrumutat pe inculpat de mai multe ori cu sume cuprinse între 100 – 200 euro, care au fost restituite de acesta.

În toamna anului 2011, când soțul său avea un proces pe rolul Judecătoriei Oradea, acesta a discutat cu Rob Florian despre situația procesului, însă inculpatul i-a relatat că nu poate să-l ajute, dar va încerca la Curtea de Apel Oradea în faza de recurs, unde are cunoștințe.

La instanța de fond, soțul său a fost condamnat la 3 ani și 4 luni închisoare, iar după aceasta, inculpatul i-a comunicat că pentru a fi ajutat trebuie să plătească suma de 1000 euro pentru a interveni la un judecător, care urma să facă parte din completul de recurs pentru reducerea pedepsei, iar fiica martorului Mihaș Ianos rezultată dintr-o căsătorie anterioară, să întrețină relații sexuale cu acel judecător (f.70-73 d.u.p.).

Instanța de fond a mai reținut potrivit declarației martorei Mihaș Eniko, care practică prostituția în mod legal în Austria, că în cursul lunii decembrie 2011 când s-a întors în România, tatăl său Mihaș Ianos i-a comunicat că inculpatul Rob Florian dorește să discute cu martora despre problemele sale, respectiv procesul care urma să se judece la Curtea de Apel Oradea, unde ar putea să-i fie redusă pedeapsa, dacă va plăti suma de 1000 euro și va întreține relații sexuale cu un judecător, care urma să facă parte din completul de recurs. Astfel, a doua zi s-a deplasat împreună cu tatăl său la locuința inculpatului Rob Florian, tatăl său a rămas în autoturismul cu care s-au deplasat până în acel loc, iar martora a intrat în

locuința inculpatului, cu care a discutat cca. 30 de minute și care i-a solicitat să întrețină relații sexuale cu un judecător de la Curtea de Apel Oradea – prieten cu inculpatul și să achite suma de 1000 euro, în vederea reducerii pedepsei pentru tatăl său, însă martora a cerut termen de gândire, urmând să-i comunice inculpatului răspunsul înainte să se întoarcă în Austria (f.74-76 d.u.p.).

La instanța de fond au fost reaudiați martorii Mișuț Ianos, Silagyi Iozsef, Mișuț Elena și Mișuț Eniko.

Potrivit declarației martorului Mișuț Ianos instanța de fond a constatat că acesta îl cunoaște pe inculpatul Rob Florian din anul 1998 când inculpatul era ofițer de poliție judiciară, care l-a anchetat în mai multe dosare de furt și astfel a stabilit o relație destul de apropiată cu inculpatul, căruia i-a solicitat anumite sume de bani sub formă de împrumut pentru cheltuieli curente, iar la rândul său l-a împrumutat pe inculpat cu sume de bani, care i-au fost restituite.

Martorul având un dosar penal pe rolul Judecătoriei Oradea, după judecata în fond a cauzei, a luat legătura cu inculpatul Rob Florian, care s-a oferit să-l ajute în recurs pentru a le fi reduse pedepsele aplicate la instanța de fond lui și martorului Silagyi Iozsef în schimbul sumei de 1000 euro, iar fiica sa Mișuț Eniko să întrețină relații sexuale cu un judecător de la Curtea de Apel Oradea, căruia nu i-a precizat numele.

Suma pretinsă martorului nu a fost predată de acesta, întrucât nu dispunea de suma respectivă, iar pe de altă parte, a apreciat că pentru suma de 1000 euro situația sa nu putea fi rezolvată.

Înainte de pronunțarea deciziei în recurs personal a condus-o pe fiica sa la locuința inculpatului Rob Florian, însă nu a asistat la discuția dintre cei doi, dar la întoarcere fiica sa, i-a comunicat că inculpatul Rob Florian i-a solicitat acesteia să întrețină relații sexuale cu un judecător de la Curtea de Apel Oradea în scopul reducerii pedepselor.

Martorul a mai arătat că a discutat de mai multe ori cu inculpatul Rob Florian, căruia i-a relatat că nu poate face rost de suma pretinsă, iar achitarea sumei de 1000 euro și prestația fiicei sale trebuiau efectuate anterior pronunțării deciziei în recurs (f.265 – 266 vol.I dosar fond).

Din declarația martorului Silagyi Iozsef instanța de fond a reținut că acesta îl cunoaște pe inculpatul Rob Florian din anul 1998, fiind anchetat în mai multe dosare penale și cu care a stabilit o relație apropiată. În anul 2012 având un dosar pe rolul instanțelor din Oradea, inculpatul Rob Florian s-a oferit să-i ajute pe cei doi martori, în sensul reducerii pedepselor, iar de la martorul Mișuț Ianos a aflat că inculpatul Rob Florian a solicitat suma de 1000 euro pentru această prestație, din care martorul urmează să plătească jumătate din sumă, însă martorul a arătat că suma era prea mică, iar situația lor nu poate fi rezolvată pentru o asemenea sumă și că nu dorește să intre într-o astfel de afacere.

Tot de la martorul Mihuț Ianos, martorul Silagyi Iozsef a aflat că fiica sa Mihuț Eniko trebuia să întrețină relații sexuale cu o anumită persoană, fără ai preciza numele și calitatea, că nu a recunoscut fapta pentru care a fost condamnat la instanța de fond, motiv pentru care nu a solicitat aplicarea art.320/1 C.p.p. în recurs, iar pedeapsa aplicată de instanța de fond a fost menținută și la instanța de recurs, care a respins calea de atac promovată de către martorul Silagyi Iozsef (f.267 vol.I dosar fond).

Potrivit declarației martorei Mihuț Elena, aceasta a aflat de la soțul său martorul Mihuț Ianos că după condamnarea martorului la instanța de fond, acesta împreună cu martorul Silagyi Iozsef i-au făcut o vizită inculpatului Rob Florian la locuința sa, care i-a precizat că în schimbul sumei de 1000 euro și prestarea unor servicii sexuale de către fiica soțului său pentru un judecător de la Curtea de Apel Oradea, acesta din urmă ar putea reduce pedepsele aplicate celor doi martori la judecata în fond a cauzei.

În recurs, pedeapsa soțului său a fost redusă pe motiv că a recunoscut comiterea infracțiunii și nu pentru suma pretinsă de 1000 euro sau prestația fiicei soțului său, care nu a fost efectuată (fila 29-30 vol.II dosar fond).

Din declarația martorei Mihuț Eniko instanța de fond a reținut că în luna ianuarie 2012 când a revenit în România împreună cu tatăl său martorul Mihuț Ianos s-au deplasat la locuința inculpatului Rob Florian, unde martora a intrat în casă, iar tatăl său a așteptat la poartă. În urma discuțiilor cu inculpatul Rob Florian, acesta i-a relatat că tatăl său are un proces pe rolul Curții de Apel Oradea, iar în primă instanță a fost condamnat la pedeapsa închisorii și pentru reducerea pedepsei, i-a solicitat suma de 1000 euro și să petreacă o noapte cu un judecător, fără a-i preciza numele, martora i-a cerut inculpatului un termen de gândire, urmând să-i dea un răspuns ulterior.

După discuția cu inculpatul Rob Florian, martora a relatat tatălui său despre pretențiile inculpatului, care i-a precizat martorei că în caz de refuz a prestațiilor sexuale, urmează să plătească suma de 2000 euro, însă tatăl său i-a solicitat să nu plătească suma de 1000 euro și să nu execute vreo prestație de natură sexuală pentru prostiile sale (fila 165 dosar fond).

La termenul de judecată din 26 iunie 2013 inculpatul Rob Florian prin apărătorul său ales, a solicitat constatarea nulității absolute a înregistrărilor telefonice din prezenta cauză, întrucât au fost efectuate în baza unor autorizații date de o instanță incompetentă material, respectiv Tribunalul Bihor, iar din conținutul acestor discuții rezultă că persoanele care l-au apelat telefonic pe inculpat îi pronunțau numele sau prenumele de Rob Florin, domnul Rob sau Florică și că organele de urmărire penală puteau afla identitatea sa, precum și funcția pe care o ocupa în cadrul IPJ Bihor și că potrivit art.27 alin.3 lit.b din Legea nr.218/2002

privind organizarea și funcționarea Poliției Române, competența de judecată în primă instanță aparține Curții de Apel (f.232-236 dosar fond).

Prima instanță a apreciat solicitarea inculpatului Rob Florian prin apărătorul său ales referitoare la constatarea nulității absolute a înregistrării convorbirilor telefonice din prezenta cauză, ca fiind întemeiată.

S-a apreciat că într-adevăr potrivit art.91/2 alin.5 C.p.p. convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în alte cauze penale dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute în art.91/1 alin.1 și 2 C.p.p.

Astfel, s-a reținut că în faza de urmărire penală au fost valorificate în baza art.92/2 alin.5 C.p.p. convorbirile telefonice interceptate și înregistrate într-un alt dosar penal vizând comiterea unor fapte de corupție, respectiv dosar nr.49/P/2011 al DNA Serviciul Teritorial Oradea, care au fost efectuate în baza autorizațiilor nr.38 din 17.02.2011 și nr.50 din 15 martie 2012 ale Tribunalului Bihor.

A menționat prima instanță că potrivit art.91/1 alin.3 C.p.p. autorizarea interceptărilor și înregistrărilor audio sau video se dispune de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță ori al instanței corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, iar în lipsa președintelui instanței, autorizarea se dispune de judecătorul desemnat de acesta. În cazul în care autorizarea interceptărilor și înregistrărilor audio sau video este dispusă de președintele tribunalului sau de judecătorul desemnat de acesta, deși competența de judecată a cauzei în primă instanță îi revine Curții de Apel, există o încălcare a dispozițiilor art.91/1 alin.3 C.p.p., care atrage nulitatea absolută a mijloacelor de probă și înlăturarea acestora din proces, în conformitate cu dispozițiilor art.64 alin.2 C.p.p. (decizia penală nr.1470 din 12.04.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție).

De asemenea, conform art.197 alin.2 C.p.p. este sancționată cu nulitatea absolută și încălcarea dispozițiilor relative la competența după calitatea persoanei, sancțiune ce nu poate fi înlăturată în nici un mod și care poate fi invocată în orice stare a procesului și se ia în considerare chiar din oficiu (art.197 alin.3 C.p.p.).

S-a constatat că în raport de gradul profesional al inculpatului Rob Florian de comisar de poliție, cu atribuții de cercetare judiciară, competența înregistrărilor convorbirilor telefonice revenea în mod obligatoriu Curții de Apel Oradea, iar nu Tribunalului Bihor cum s-a procedat în cauză, astfel cum impun disp. art.91/1 alin.3 C.p.p., care se referă în mod imperativ la președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se afla sediul parchetului

din care face parte procurorul, care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

Prin urmare, s-a apreciat de către instanța fondului că nesocotirea acestei obligații legale imperative, indiferent de motivele de ordin informativ invocate de procurorul de caz, atrage nulitatea absolută a mijloacelor de probă menționate mai sus și înlăturarea acestora din proces în conformitate cu disp. art.64 alin.2 C.p.p. (art.102 alin.3 C.p.p.).

Cu privire la susținerile procurorului de caz referitoare la faptul că persoana ce utiliza numărul de telefon ... nu putea fi identificată, deoarece acest număr era atribuit unei cartele prepay și datorită acestui fapt s-a solicitat autorizarea interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor telefonice Tribunalului Bihor, instanță competentă material să judece cauza în primă instanță, au fost apreciate de Curtea de Apel Cluj ca neîntemeiate.

S-a avut în vedere că potrivit adresei nr.13/SEC/22703/SDU/21.03.2013 a Orange România S.A nr. de telefon ... a aparținut din data de 9 decembrie 2005 inculpatului Rob Florian cu act de identitate ..., iar la data de 14 februarie 2009 nr. de telefon ..., a fost trecut în sistem Orange prepay (fila 253 vol.I dosar fond).

A precizat instanța că organele de cercetare penală aveau posibilitatea să afle care este persoana ce folosea numărul de telefon menționat mai sus, așa cum rezultă din adresa Orange România în care se precizează numele și prenumele persoanei, care folosea acest număr de telefon, datele de identificare ale acesteia, precum și domiciliul, să sisteze interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice efectuate în baza autorizației emise de Tribunalul Bihor și să solicite Curții de Apel Oradea emiterea autorizației ca instanță competentă să judece cauza în fond.

Neprocedând în acest fel, s-a apreciat că probele astfel obținute sunt lovite de nulitate absolută și urmează să fie înlăturate din prezenta cauză potrivit art.102 alin.3 C.p.p. (art.197 alin.2 C.p.p.).

A mai reținut instanța de fond că din declarația martorei Pătrăuș Elvira – judecător la Curtea de Apel Oradea care a făcut parte din completul de judecată alături de inculpatul Pușcaș Mircea și care a pronunțat decizia penală nr.220/28.02.2012 a Curții de Apel Oradea rezultă că prin această decizie s-a admis recursul promovat de martorul Mișuț Ianos, care s-a prevalat de disp. art.320/1 C.p.p., iar pedeapsa aplicată acestuia de către instanța de fond a fost redusă cu o treime, însă pentru martorul Silagyi Iozsef nu s-a redus pedeapsa, întrucât acesta nu a recunoscut comiterea infracțiunii și nu putea să beneficieze de disp. art.320/1 C.p.p.

Martora a mai arătat că a fost colegă de complet cu inculpatul Pușcaș Mircea până la data suspendării acestuia prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii și a colaborat foarte bine cu inculpatul, întrucât este bine pregătit

profesional, iar la Tribunalul Bihor inculpatul a ocupat funcția de președinte al secției penale, tot datorită calităților sale profesionale, că inculpatul este căsătorit, are doi copii minori în întreținere și că are o relație foarte apropiată cu membrii săi de familie (f.166 vol.II fond).

Din declarațiile martorilor Popa Vasile, Cosma Ioana și Șimon Viorel ofițeri sau subofițeri de poliție, care au lucrat cu inculpatul Rob Florian în diverse servicii ale IPJ Bihor s-a reținut că inculpatul a avut o activitate profesională deosebită, că acesta era în relații apropiate cu martorul Mihuț Ianos pe care îl folosea ca informator și pe care l-a ajutat oferindu-i locuri de muncă ocazionale, prin relațiile pe care le avea inculpatul, că i-a oferit martorului Mihuț Ianos de mai multe ori diverse sume de bani sub formă de împrumut. La fel, de la inculpat au aflat că acesta a fost citat la sediul DNA Oradea în data de 06.12.2012, când i s-a solicitat să formuleze un autodenunț cu privire la inculpatul Pușcaș Mircea, însă a refuzat pe motiv că ceea ce i se solicita nu corespundea adevărului (f.167 -169 vol.II fond).

Potrivit declarației martorilor Toth Șandor și Mărcuș Marius instanța de fond a mai reținut că inculpatul Rob Florian este un bun profesionist, fiind apreciat de colegii săi, precum și de șefii ierarhici, iar referitor la relația inculpatului cu martorul Mihuț Ianos, cei doi martori au arătat că între inculpatul Rob Florian și martorul Mihuț Ianos era o relație de prietenie, martorul fiind folosit ca informator, întrucât acesta își desfășura activitatea în medii infracționale, că pe martor l-a ajutat cu sume de bani date sub formă de împrumut, produse alimentare și țigări în perioada în care martorul Mihuț Ianos se afla în stare de arest (f.210-211 vol.II dosar fond).

Cu privire la solicitarea inculpatului Rob Florian prin apărătorul ales Neamț Mihai referitoare la achitarea inculpatului în baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a C.p.p. cu privire la infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată, a fost considerată de instanța de fond ca neîntemeiată.

În susținerea acestei cereri inculpatul a arătat că, autorizațiile de interceptare și înregistrarea convorbirilor telefonice nr.38/17.02.2012, și nr.50/15.03.2012 emise de Tribunalul Bihor sunt nelegale, întrucât raportat la gradul său profesional de comisar de poliție și organ de cercetare al Poliției Judiciare, procurorul trebuia să sisteze interceptările și înregistrările făcute în baza autorizației emise de Tribunalul Bihor și să solicite Curții de Apel Oradea emiterea unor astfel de autorizații, deoarece această din urmă instanță era competentă material să judece cauza în primă instanță potrivit art.27 alin.3 lit.d din Legea nr.218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, raportat la art.14 alin.2 pct.1 lit.f din Legea nr.360/2002 privind statutul polițistului.

Referitor la autodenunțurile celor doi martori Mihuț Ianos și Silagyi Iozsef inculpatul a arătat că cei doi martori –denunțători nu ar fi formulat denunțurile, dacă nu ar fi fost amenințați de organele de cercetare penală că sunt pasibili de

comiterea infracțiunii de cumpărare de influență, dacă nu formulează denunțurile, iar declarațiile martorelor Mișuț Eniko și Mișuț Elena sunt derivate din cele două denunțuri, obținute nelegal de organele de urmărire penală.

Cu privire la interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice folosite în faza de urmărire penală date de Tribunalul Bihor prin autorizațiile nr.38/17.02.2012 și nr.50/15.03.2012 instanța de fond a reținut, astfel cum s-a arătat în cele ce preced, că acestea sunt lovite de nulitate absolută și că nu se va ține seama de aceste înregistrări la stabilirea vinovăției sau nevinovăției inculpatului Rob Florian .

Referitor la legalitatea obținerii celor două autodenunțuri în faza de urmărire penală și la declarațiile martorilor Mișuț Ianos , Silagyi Iozsef , Mișuț Elena și Mișuț Eniko audiați în faza de urmărire penală și la instanța de fond, s-a apreciat de către Curtea de Apel Cluj că aceste probe au fost legal administrate și nu se impune anularea lor.

S-a apreciat că, împrejurarea că procurorul de caz a pus în vedere celor doi denunțatori că în situația neformulării denunțurilor, sunt pasibili de comiterea infracțiunii de cumpărare de influență, nu conduce automat la anularea acestora, întrucât există o cauză de nepedepsire prev. de art.16 lit.h C.p.p.

De asemenea, s-a apreciat că declarațiile martorilor Mișuț Ianos, Silagyi Iozsef, Mișuț Elena și Mișuț Eniko nu pot fi anulate, deoarece nu există motive în acest sens, probe care confirmă vinovăția inculpatului Rob Florian pentru comiterea infracțiunii reținute în sarcina acestuia.

Nici solicitarea din petitul subsidiar referitoare la achitarea inculpatului Rob Florian în baza art.16 alin.1 lit.c C.p.p. pe motiv că nu ar exista probe la dosar, care să confirme vinovăția sa, nu a fost apreciată întemeiată.

Astfel, instanța de fond a arătat că așa cum s-a arătat în detaliu mai sus, din probele administrate în mod legal în faza de urmărire penală și la instanța de fond, respectiv : autodenunțurile martorilor Mișuț Ianos și Silagyi Iozsef și declarațiile martorilor Mișuț Ianos, Silagyi Iozsef, Mișuț Elena și Mișuț Eniko a rezultat cu certitudine vinovăția inculpatului Rob Florian cu privire la infracțiunea pentru care acesta a fost trimis în judecată.

Inculpatul Rob Florian prin apărător ales Lele Alexandru a solicitat în principal repunerea cauzei pe rol în vederea reluării cercetării judecătorești, iar în subsidiar achitarea sa în baza art.16 lit.a C.p.p. În motivarea petitului principal din concluziile scrise s-a arătat că, întrucât în faza de urmărire penală probele au fost administrate în mod abuziv, se impune reluarea cercetării judecătorești și reaudierea martorilor Mișuț Ianos și Silagyi Iozsef, administrarea unei expertize criminalistice de autentificare a înregistrărilor convorbirilor telefonice, acvirarea dosarului nr.49/P/2011 al DNA – Serviciul Teritorial Oradea și declassificarea

documentelor înaintate la dosar de IPJ și SRI Bihor pentru a da posibilitatea apărătorilor săi să studieze aceste documente.

Referitor la motivarea petiției subsidiar s-a arătat că, potrivit dispozițiilor art.64 alin.2 C.p.p. probele obținute ilegal, nu pot fi folosite în procesul penal, că organele de urmărire penală aveau cunoștință de funcția pe care o ocupa inculpatul în cadrul IPJ Bihor încă din prima zi, după emiterea autorizației din 17.02.2012 de Tribunalul Bihor, iar raportat la calitatea sa de comisar de poliție și organ de cercetare penală, procurorul trebuia să sisteze interceptările și să solicite Curții de Apel Oradea emiterea unei astfel de autorizații ca instanță competentă să judece cauza în fond.

Pe de altă parte, organele de urmărire penală au folosit presiuni și alte mijloace de constrângere cu scopul de a-l acuza cu orice preț pe inculpatul Pușcaș Mircea cu care se afla în relații de prietenie.

Solicitarea inculpatului referitoare la repunerea cauzei pe rol și reaudierea denunțătorilor Mihuț Ianos și Silagyi Iozsef, a fost apreciată de instanța de fond ca neîntemeiată.

Astfel, s-a reținut că martorii –denunțători Mihuț Ianos și Silagyi Iozsef au fost audiați în faza de judecată cu respectarea tuturor dispozițiilor legale, care au arătat că își mențin declarațiile date în faza de urmărire penală, iar la instanța de fond au precizat în detaliu discuțiile pe care le-au avut cu inculpatul Rob Florian, relațiile pe care le aveau cu inculpatul, precum și scopul acestor discuții, avocații inculpatului au avut posibilitatea de a pune întrebări martorilor și s-au folosit de acest drept.

De asemenea, a fost considerată neîntemeiată și solicitarea inculpatului privind efectuarea unei expertize criminalistice de autentificare a înregistrărilor convorbirilor telefonice, întrucât, așa cum s-a arătat mai sus, înregistrarea convorbirilor telefonice a fost anulată.

Totodată, prima instanță a apreciat neîntemeiată și solicitarea inculpatului referitoare la acvirarea dosarului nr.49/P/2011 al DNA – Serviciul Teritorial Oradea, întrucât acest dosar a fost depus în copie de către apărătorul ales al inculpatului Pușcaș Mircea la termenul de judecată la care au avut loc dezbaterile pe fond a cauzei, iar pronunțarea a fost amânată pentru data de 19.02.2014 pentru a da posibilitatea apărătorilor aleși a inculpatului să studieze acest dosar și tot la solicitarea apărătorilor inculpatului pronunțarea a fost amânată din nou pentru data de 26.02.2014.

A mai fost apreciată neîntemeiată și solicitarea inculpatului referitoare la asigurarea posibilității apărătorilor săi de a avea acces la documentele clasificate înaintate la dosar de IPJ și SRI Bihor, întrucât cele două instituții nu au trimis la dosar acte din care să rezulte vinovăția sau nevinovăția inculpatului și ca urmare

sub nicio formă nu s-a ținut seama în prezenta cauză de anumite probe, care nu au fost cunoscute de apărătorii aleși ai inculpatului.

Curtea de Apel Cluj de asemenea, a considerat că nici solicitarea din petitul subsidiar referitoare la achitarea inculpatului Rob Florian pe motiv că la dosar nu sunt probe care să confirme vinovăția sa, nu este întemeiată, iar cu privire la solicitarea referitoare la înregistrarea convorbirilor telefonice și legalitatea administrării probelor în faza de urmărire penală s-a arătat că s-a răspuns în detaliu la criticile formulate de inculpat prin apărătorul ales Neamț Mihai fără a se reveni sub acest aspect.

Instanța de fond a constatat că, în drept fapta comisă de inculpatul Rob Florian, care în iarna anului 2011, respectiv sfârșitul anului 2011 și începutul anului 2012, a pretins de la inculpații recurenți Mihuț Ianos și Silagyi Iozsef suma de 1000 euro pentru a-și exercita influența asupra judecătorilor ce compuneau completul investit cu judecarea recursului în cauza privindu-i pe cei doi recurenți, astfel încât să pronunțe o hotărâre prin care să le reducă pedepsele, care le-au fost aplicate acestora de către instanța de fond și în același scop, i-a solicitat inculpatului recurent Mihuț Ianos să discute cu fiica sa Mihuț Eniko pentru a o convinge pe aceasta să întrețină relații sexuale cu un judecător de la Curtea de Apel Oradea, care făcea parte din completul investit cu judecarea recursului în cauza privindu-i pe recurenții Mihuț Ianos și Silagyi Iozsef, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 C.p. cu aplicarea art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

Cu privire la legea penală mai favorabilă, care urmează să fie aplicată inculpatului Rob Florian, instanța a reținut următoarele:

Raportat la data comiterii faptei (sfârșitul anului 2011-începutul anului 2012), în vigoare era Legea nr.78/2000, care prevedea în art.7alin.3 că infracțiunile de primire de foloase necuvenite și trafic de influență, dacă au fost săvârșite de una dintre persoanele menționate în alin.1 și 2, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art.256 din Codul penal, respectiv la art.257 din Codul penal, al cărui maxim se majorează cu 2 ani, pedeapsa fiind de la 2 la 12 ani închisoare .

Dispozițiile art.7 din Legea nr.78/2000 au fost modificate prin Legea nr.187 din 24.10.2012, în sensul că limitele de pedeapsă se majorează cu o treime, pedeapsa fiind în prezent pentru infracțiunea de trafic de influență între 2 ani și 8 luni închisoare și 9 ani și 4 luni închisoare, raportat la pedeapsa de la 2 la 7 ani închisoare prevăzută de art.291 C.p.

Față de modificările succesive ale dispozițiilor art.7 din Legea nr.87/2000, s-a apreciat că legea penală mai favorabilă privind pe inculpatul Rob Florian este legea în vigoare la data comiterii faptei, întrucât minimul special a rămas la 2 ani închisoare și nu cel de 2 ani și 8 luni închisoare existent în prezent.

Astfel, în baza probelor legal administrate în faza de urmărire penală și la instanța de fond, respectiv autodenunțurile martorilor Silagyi Iozsef și Mișuț Ianos, declarațiile martorilor Silagyi Iozsef, Mișuț Ianos, Mișuț Elena și Mișuț Eniko, instanța de fond a condamnat pe inculpatul Rob Florian pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 C.pen. cu aplic.art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000 și art.5 C.pen. la pedeapsa de 2 ani închisoare cu aplic.art.71 și 64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

Referitor la modalitatea de executare a pedepsei, s-a apreciat că tot dispozițiile vechiului Cod penal sunt mai favorabile față de dispozițiile actualului Cod penal, care pe perioada suspendării sub supraveghere prevăd alte obligații, cum ar fi prestarea unei munci în folosul comunității. La fel, s-a avut în vedere că potrivit vechiului Cod penal dacă suspendarea sub supraveghere nu a fost revocată, intervine reabilitarea de drept, ceea ce nu prevede actualul Cod penal.

Instanța de fond a considerat că reeducarea inculpatului se poate realiza și fără executarea pedepsei în regim de detenție, apreciind că suspendarea sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 4 ani, cu stabilirea obligațiilor pe care trebuie să le îndeplinească inculpatul pe perioada termenului de încercare, este suficientă pentru îndreptarea acestuia, care potrivit declarațiilor martorilor propuși de inculpat în apărare și prezentate în detaliu mai sus, acesta a avut rezultate bune în activitatea profesională, este căsătorit, are un copil în întreținere, iar perioada reținerii de 24 de ore din 9 ianuarie 2013 și a arestării preventive începând cu data de 17 ianuarie 2013 și până la data de 5 iulie 2013, o perioadă de 5 luni și jumătate, apreciindu-se că a fost în măsură să conducă la conștientizarea gravității faptei săvârșită de inculpat, raportat și la suma pretinsă de acesta și serviciile solicitate, care nu au fost prestate.

Cu privire la inculpatul Pușcaș Mircea instanța de fond a reținut următoarele:

S-a avut în vedere că pentru a se stabili dacă influența de care s-a prevalat inculpatul Rob Florian în fața martorilor denunțatori Mișuț Janos-Iozsef și Szilagyi Iosif-Emeric este reală sau nu, la data de 10 ianuarie 2013 în faza de urmărire penală s-a procedat la audierea, în calitate de martor, a judecătorului Pușcaș Mircea, de la Curtea de Apel Oradea, în cursul audierii, judecătorul Pușcaș Mircea se arată în actul de trimitere în judecată că a făcut afirmații mincinoase cu privire la împrejurări esențiale ale cauzei, asupra cărora a fost întrebat, respectiv a declarat că inculpatul Rob Florian nu a intervenit la el pentru martorii denunțatori Mișuț Janos - Iozsef și Szilagyi Josif- Emeric, în sensul de a obține pentru aceștia o hotărâre mai favorabilă în recurs și că nici nu a discutat vreodată cu ofițerul de poliție Rob Florian despre situația vreunui inculpat implicat în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată, cu atât mai mult la completul de judecată din care face parte.

Declarația judecătorului Pușcaș Mircea, în calitate de martor: „Fiind întrebat, declar că inculpatul Rob Florian nu a intervenit pentru cei doi inculpați recurenți în sensul de a obține pentru aceștia o hotărâre mai favorabilă în recurs. De altfel, niciodată nu am discutat cu Rob Florian despre dosare aflate pe rolul Curții de Apel Oradea sau a altor instanțe de judecată și nici despre situația vreunui inculpat implicat în vreo cauză aflată pe rolul instanțelor, cu atât mai mult pe completul meu de judecată. ”

S-a reținut că după începerea urmăririi penale împotriva sa, pentru comiterea infracțiunii de măturie mincinoasă și după ce a luat cunoștință de conținutul discuțiilor telefonice interceptate, inculpatul Pușcaș Mircea a revenit și a recunoscut că a discutat cu inculpatul Rob Florian despre situația recurenților Mihut Janos-Iozsef și Szilagy Iosif-Emeric, motivând însă că aceste discuții ar fi avut loc după pronunțarea hotărârii și au avut doar un scop informativ.

Instanța de fond a menționat că potrivit doctrinei în materie, ilegalitatea unei probe se raportează la condițiile în care aceasta a fost obținută, din categoria probelor inadmisibile prin natura lor, făcând parte și proba obținută prin violarea dreptului la tăcere.

În acest sens, s-a avut în vedere că inculpatul Pușcaș Mircea a fost audiat în calitate de martor cu privire la comiterea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Rob Florian, în condițiile în care în actul de începere a urmăririi penale se susține că acesta și-ar fi exercitat influența asupra martorului.

S-a reținut că, în concret, inculpatul a fost audiat cu privire la fapte personale, respectiv dacă inculpatul Rob Florian a intervenit pentru ca martorii denunțatori să obțină o soluție favorabilă, împrejurări care puteau conduce la o autoincriminare a inculpatului.

Procedând în acest fel, instanța de fond a apreciat că organele de urmărire penală au încălcat în mod flagrant disp. art.4 și 10 C.p.p.

Dispozițiile art.4 C.p.p. instituie în dreptul procesul penal, ca principiu, prezumția de nevinovăție, principiu consacrat atât în Constituția României, cât și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând garanțiile asociate dreptului la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție în jurisprudența CEDO s-a concluzionat că de acest privilegiu trebuie să beneficieze și martorii, în condițiile în care, împrejurările asupra cărora este întrebat pot să conducă la consecințe de natură penală împotriva sa.

Instanța de fond a apreciat că audierea inculpatului în calitate de martor, a creat premisele eludării garanțiilor specifice dreptului la apărare consacrat în art.10 din C.p.p.

În prezenta cauză, s-a considerat cu atât mai evidentă încălcarea acestor drepturi, cu cât, raportat la obiectul audierii, inculpatul a fost pus în situația, fie să declare în mod mincinos, fie să declare că nu a existat o astfel de intervenție.

Astfel, inculpatul putea să declare în sensul urmărit de organele judiciare, respectiv că inculpatul Rob Florian a intervenit pentru obținerea unei soluții favorabile denunțatorilor, context în care s-ar fi expus la autoincriminare pentru o eventuală infracțiune de luare de mită și întrucât inculpatul nu a declarat astfel, acesta a fost pus sub acuzare pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă.

S-a menționat de către judecătorul fondului că indiferent de poziția pe care a adoptat-o inculpatul, acesta s-ar fi expus la consecințe de natură penală. Faptul că audierea inculpatului în calitate de martor viza mai degrabă propria sa incriminare, decât aflarea adevărului, a rezultat, în opinia primei instanțe, atât din probele administrate în faza de urmărire penală, cât și din conținutul rechizitoriului.

Astfel, s-a reținut că la momentul la care inculpatul Pușcaș Mircea a fost audiat în calitate de martor, procurorul își formase convingerea cu privire la existența indiciilor și probelor referitoare la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Rob Florian și cu privire la influența pe care acesta a executat-o asupra martorului.

Așadar, a apreciat instanța de fond că ceea ce s-a încercat în această audiere, era dovedirea unei fapte de corupție, respectiv luare de mită săvârșită de către martor, care astfel, așa cum rezultă din conținutul rechizitoriului, nu a fost probată.

Pe de altă parte, a mai reținut instanța de fond că obiectul audierii nu viza o împrejurare esențială pentru justa soluționare a cauzei, întrucât nu viza infracțiunea de trafic de influență săvârșită de inculpatul Rob Florian, fiind sub acest aspect fără relevanță probatorie împrejurarea că intervenția s-a realizat sau nu în mod efectiv.

Toate aceste elemente au condus instanța de fond în mod evident la concluzia că, procedând la audierea inculpatului Pușcaș Mircea în calitate de martor, organele de urmărire penală au încălcat regulile de bază ale procesului penal, astfel că declarația de martor astfel obținută a fost înlăturată din ansamblul materialului probator potrivit art.102 alin.2 C.p.p.

Raportat la aceste considerente, ca urmare a înlăturării declarației de martor ca probă nelegal obținută, s-a apreciat că nu mai subzistă nici infracțiunea de mărturie mincinoasă, lipsindu-i latura obiectivă.

Prima instanță a arătat că declarațiile date de inculpatul Pușcaș Mircea atât în faza de urmărire penală, cât și la instanța de fond, se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză și conduc fără echivoc la concluzia că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă pentru care acesta a fost trimis în judecată.

S-a reținut că în actul de sesizare a instanței inculpatul, după ce a fost pus sub învinuire a revenit parțial asupra declarațiilor date în calitate de martor, în sensul că a recunoscut că a discutat cu inculpatul Rob Florian despre situația martorilor-denunțări, motivând însă că aceste discuții au avut loc după pronunțarea deciziei în recurs și au avut doar un scop de informare.

S-a apreciat că poziția inculpatului Pușcaș Mircea este confirmată de întreaga probațiune administrată în faza de judecată, respectiv declarația martorului Rob Florian (fila 125-125 vol.I dosar fond), declarația martorei Pătrăuș Mihaela (f.166 vol.II dosar fond), adresa Curții de Apel Oradea referitoare la ora închiderii dezbaterilor în ședința din 28.02.2012 când s-a judecat recursul celor doi martori-denunțatori (fila 208 vol.II dosar fond), minuta deciziei penale nr.220/R/2012 a Curții de Apel Oradea pronunțată în dosar nr.13.567/271/2010 (fila 102-103 vol.II dosar fond), decizia penală nr.220/R/2012 a Curții de Apel Oradea pronunțată în dosarul menționat mai sus (fila 137-146 d.u.p.), copii după caietul grefierului cuprinzând desfășurarea ședinței de judecată din 28.02.2012 (fila 273-275 vol.III dosar fond), copiile după condica de soluții a Curții de Apel Oradea Secția penală și pentru cauze cu minori din data de 28.02.2012 (f.167-173 vol.III dosar fond), declarația inculpatului Pușcaș Mircea în dosarul disciplinar cu nr.3/J/2013 (filele 134-140 vol.III dosar fond), hotărârea nr.17J din 25.11.2013 a CSM Secția pentru judecători în materie disciplinară, care confirmă că discuția purtată de inculpatul Pușcaș Mircea cu inculpatul Rob Florian a avut loc după deliberarea și pronunțarea deciziei în recurs, care îi viza pe martorii denunțatori și că aceste discuții vizau doar comunicarea soluției pronunțate în cauză.

Referitor la declarațiile celorlalți martori audiați în cauză, s-a apreciat că acestea nu vizează învinuirea adusă inculpatului Pușcaș Mircea, martori care au relatat că nu îl cunosc pe inculpat și că nu au discutat niciodată cu acesta.

În ceea ce privește înscrisurile depuse de DNA Serviciul Teritorial Oradea, respectiv rechizitoriul dat în dosarul penal nr.85/P/2012, declarația martorei Muntean Crina dată la CSM în cadrul comisiei disciplinare și rezoluția inspecției judiciare, s-a arătat că nu vizează existența faptei reținute în sarcina inculpatului sau vinovăția acestuia, ca atare au fost apreciate ca irelevante sub aspectul soluționării prezentei cauze.

Instanța de fond a apreciat că latura obiectivă a infracțiunii de mărturie mincinoasă nu este realizată sub aspectul caracterului esențial al împrejurărilor asupra cărora inculpatul Pușcaș Mircea a fost întrebat cu ocazia audierii sale în calitate de martor. Obiectul audierii inculpatului Pușcaș Mircea în calitate de martor viza împrejurări în legătură cu comiterea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Rob Florian .

De asemenea, s-a reținut că în actul de sesizare a instanței, inculpatul Pușcaș Mircea a fost audiat pentru a stabili dacă influența de care s-a prevalat inculpatul Rob Florian în fața martorilor-denunțatori era sau nu reală.

Raportat la conținutul declarației dată în calitate de martor instanța de fond a arătat că este de observat că inculpatul a fost întrebat dacă inculpatul Rob Florian a intervenit pentru martorii-denunțatori, în sensul de a pronunța o hotărâre favorabilă în recurs.

Infracțiunea de trafic de influență presupune ca autorul infracțiunii să aibă ori să lase să se creadă că are influență asupra unui funcționar. S-a menționat că din acest punct de vedere pentru existența infracțiunii nu prezintă relevanță dacă autorul acesteia are în realitate influență asupra funcționarului ori această influență nu este una reală.

Pe de altă parte, s-a apreciat că existența sau inexistența unei intervenții, de asemenea nu este de esență infracțiunii de trafic de influență. Ca atare, nici împrejurările cu privire la care martorul Pușcaș Mircea a fost întrebat nu erau esențiale pentru soluționarea cauzei în ceea ce îl privește pe inculpatul Rob Florian. Mai mult, instanța de fond a arătat că presupusa infracțiune de trafic de influență ce se susține că a fost săvârșită de coinalpat, s-a consumat în momentul la care inculpatul Rob Florian ar fi solicitat martorilor-denuțători suma de 1000 euro și anumite favoruri sexuale, fiind indiferent dacă ulterior acesta a intervenit sau nu pe lângă inculpatul Pușcaș Mircea.

În ceea ce privește faptul că inculpatul ar fi declarat că nu a discutat niciodată cu inculpatul Rob Florian despre dosare aflate pe rolul Curții de Apel Oradea s-au a altor instanțe de judecată și nici despre situația vreunui inculpat implicat în vreo cauză aflată pe rolul instanțelor, de asemenea s-a apreciat că nu prezintă nicio relevanță sub aspectul existenței sau inexistenței infracțiunii de trafic de influență, întrucât vizează aceeași teză probatorie.

Instanța de fond a considerat că împrejurarea că inculpatul Pușcaș Mircea ar fi discutat sau nu cu inculpatul Rob Florian, nu are caracter esențial în aflarea adevărului, nefiind un element concludent, util sau pertinent sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență ori a vinovăției inculpatului Rob Florian.

Pe de altă parte, a apreciat că inculpatul Pușcaș Mircea a fost audiat în calitate de martor la data de 10.01.2013, ulterior punerii în mișcare a acțiunii penale față de inculpatul Rob Florian, care a avut loc la data de 09.01.2013, indiferent de caracterul real sau mincinos al declarațiilor sale.

S-a mai reținut că din cuprinsul rechizitoriului nu rezultă faptul că soluția de trimitere în judecată a inculpatului Rob Florian ar fi fost întemeiată pe declarațiile mincinoase sau adevărate ale inculpatului Pușcaș Mircea.

Toate aceste aspecte au confirmat în opinia instanței de fond faptul că împrejurările esențiale cu privire la care a fost audiat inculpatul Pușcaș Mircea, nu au nicio relevanță în cauză și nicio consecință cu privire la soluția dispusă față de inculpatul Rob Florian.

Astfel, s-a reținut că fapta reținută în sarcina inculpatului Pușcaș Mircea nu întrunește elementele laturii obiective a infracțiunii nici sub aspectul caracterului mincinos al afirmațiilor cuprinse în declarația dată în calitate de martor.

S-a menționat în sentința primei instanțe că criteriul de stabilire a realității unei afirmații este acela al raportului în care se află cele declarate de martor cu cele

cunoscute de acesta, iar nu cu realitatea, întrucât martorului i se cere să spună ceea ce știe, iar nu care este adevărul.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpatul Pușcaș Mircea a declarat în mod mincinos faptul că inculpatul Rob Florian nu a intervenit pentru cei doi martori –denunțatori, în sensul de a obține o soluție favorabilă în recurs, sens în care nu se poate susține că această afirmație nu corespunde adevărului, în contextul în care din nicio probă administrată în cauză nu rezultă existența unei intervenții pe lângă inculpatul Pușcaș Mircea.

Astfel, s-a avut în vedere că singurele probe pe care se bazează acuzarea, sunt convorbirile telefonice purtate de cei doi inculpați la data de 28.02.2012, probe care au fost anulate în baza art.197 alin.2 C.p.p. pe motiv că au fost date de o instanță incompetentă material, așa cum s-a arătat în detaliu mai sus.

S-a mai avut în vedere că prin hotărârea nr.17J/725.11.2013 a CSM Secția pentru judecători în materie disciplinară s-a reținut că în raport de faptele ce formează obiectul prezentului dosar și care au format obiectul sesizării inspecției judiciare, că inculpatul Pușcaș Mircea nu a săvârșit nicio abatere disciplinară.

În concret, instanța de fond a reținut că din probele administrate în cauză nu s-a făcut dovada că relația de prietenie cu inculpatul Rob Florian ar fi fost de natură a determina un interes al pârâtului –judecător în soluționarea cauzei având ca obiect recursul declarat de inculpații Mihut Ianos și Silagyi Iozsef și care, în aceste condiții ar fi impus formularea unei declarații de abținere a pârâtului-judecător Pușcaș Mircea (f.50 a hotărârii).

Pe de altă parte, s-a arătat că din probele administrate în cauză nu a rezultat că pârâtul a furnizat numitului Rob Florian date și informații care țin de deliberarea completului de judecată și care au caracter confidențial, probele administrate au relevat faptul că pârâtul a comunicat numitului Rob Florian soluția în dosarul penal nr.1356/271/2010 după închiderea dezbaterilor și pronunțarea soluțiilor, în condițiile în care ședința de judecată din data de 28.02.2012 s-a încheiat la ora 13,44, iar discuția dintre judecător și ofițerul de poliție a avut loc după ora 14,00, apreciindu-se că nu s-a dovedit că pârâtul –judecător ar fi furnizat numitului Rob Florian date despre procesul penal în curs de soluționare, respectiv aspecte vizând relevanța, recunoașterea sau nerecunoașterea faptelor, singurul aspect comunicat de pârâtul –judecător a vizat faptul că unul dintre inculpați a recunoscut fapta, iar celălalt nu.

Prin urmare, s-a considerat că aceste aspecte dovedesc existența unei discuții de informare dintre cei doi inculpați cu privire la o soluție și nicidecum exercitarea unei influențe a inculpatului Rob Florian în vederea determinării inculpatului Pușcaș Mircea să pronunțe o soluție favorabilă denunțătorilor.

Simplele susțineri ale procurorului de caz referitoare la intervenția inculpatului Rob Florian pe lângă inculpatul Pușcaș Mircea s-a apreciat că nu sunt confirmate

de ansamblul materialului probator administrat în cauză și prin urmare nu fac dovada caracterului mincinos al declarațiilor inculpatului Pușcaș Mircea.

Pe de altă parte, instanța de fond a constatat că din actele depuse la dosar, precum și decizia penală nr.220/R/2012 a Curții de Apel Oradea a rezultat faptul că recursul martorului denunțator Mihuț Ianos viza o soluție de achitare și în subsidiar reținerea de circumstanțe atenuante. Numai în recurs a fost pusă în discuția părților aplicarea procedurii simplificate prev. de art.320/1 C.p.p. de către apărătorul din oficiu al inculpatului Mihuț Ianos, în contextul în care prin decizia din recurs instanța a făcut aplicarea art.320/1 C.p.p. și prin urmare a redus pedeapsa aplicată martorului Mihuț Ianos, nu se poate susține că ar fi exista vreo intervenție.

S-a apreciat că fapta reținută în sarcina inculpatului Pușcaș Mircea nu a produs urmarea socialmente periculoasă specifică infracțiunii de mărturie mincinoasă. Afirmațiile pretins mincinoase ale inculpatului Pușcaș Mircea, nu au produs vreo consecință de ordin procesual, nici în favoarea și nici în defavoarea inculpatului Rob Florian.

Astfel, cum s-a arătat mai sus, caracterul neesențial al declarației inculpatului Pușcaș Mircea nu era apt să producă nici un efect în ceea ce privește situația inculpatului Rob Florian.

Instanța de fond a apreciat că singurele efecte pe care aceasta putea să le producă vizau poziția inculpatului și s-au concretizat în punerea sa sub învinuire.

Având în vedere că interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice dintre cei doi inculpați au fost anulate, că singurele probe pe care se susține acuzarea împotriva inculpatului Pușcaș Mircea și că celelalte probe administrate în cauză nu se referă la acest inculpat, pentru motivele arătate în detaliu mai sus, în baza art.396 alin.5 rap.la art.16 alin.1 lit.c C.pr.pen. instanța de apel a dispus achitarea inculpatului Pușcaș Mircea, judecător la Curtea de Apel Oradea, pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev. de art.260 alin.1 C.pen.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul Rob Florian.

Prin motivele scrise de apel, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Cluj** a criticat hotărârea instanței de fond, sub aspectul nelegalității și netemeinicieii, după cum urmează:

1. În privința inculpatului Rob Florian, a arătat că hotărârea este greșită sub aspectul aplicării legii penale mai favorabile raportat la dispoziția de condamnare a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 alin. I Cod penal cu aplic. art. 6 și 7 alin. 3 din Legea 78/2000 și art. 5 C.pen. în sensul reținerii dispozițiilor Codului penal anterior ca fiind lege penală mai favorabilă. Consecutiv, instanța a aplicat inculpatului Rob Florian și pedepse

accesorii prev. de art. 71 și art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen., dispoziție dedusă din art. 12 din Legea 187/2012 de punere în aplicare a N.C.P, pedeapsă accesorie ce nu se impune a fi aplicată în măsura în care sunt aplicabile dispozițiile art. 291 C.pen., ca lege penală mai favorabilă.

De asemenea, a înțeles să critice modalitatea de individualizare a executării pedepsei de 2 ani închisoare, apreciind că aplicarea disp. art. 86¹ C.pen. este nejustificată.

2. În privința aceluiași inculpat, a învederat omisiunea instanței de a se pronunța asupra cererii procurorului privitor la situația măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, cerere formulată în aplicarea art. 16 alin. 3 din Legea 255/2013 la termenul din data de 05.02.2014.

3. De asemenea, a criticat și soluția instanței fondului privitor la constatarea nulității absolute a autorizării interceptărilor convorbirilor telefonice purtate de către inculpatul Rob Florian și dispoziția de înlăturare a acestor probe.

4. Cu privire la inculpatul Pușcaș a criticat soluția de achitare a acestuia, apreciind că este netemeinică și nelegală.

Cu prilejul dezbaterilor procurorul a arătat că nu mai susține criticile formulate la punctele 1 și 2.

Inculpatul Rob Florian, prin motivele de apel depuse la dosarul cauzei, a solicitat admiterea apelului declarat, desființarea hotărârii atacate și în temeiul art. 421 pct. 2 lit.a din Codul de procedură penală pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună:

1. În principal, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală, achitarea sa de sub acuzația săvârșirii infracțiunii de trafic de influență;

2. În subsidiar, în temeiul art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală, achitarea sa de sub acuzația săvârșirii infracțiunii de trafic de influență.

Criticile formulate de inculpat împotriva hotărârii primei instanțe vizează următoarele aspecte:

i. probele nelegale pe care se fundamentează atât acuzația cât și hotărârea primei instanțe;

ii. prezentarea unor probe în mod eronat, scoase din context, și înfățișate în mod intenționat greșit pentru a înfățișa o stare de fapt nereală;

iii. reținerea unei stări de fapt greșite de instanța de fond, urmare a acestor procedee nelegale uzitate cu rea-credință.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 20.03.2014.

La termenul din 26.09.2014 au fost audiați inculpații Rob Florian și Pușcaș Mircea (fil.110-112 din dosar).

Prin încheierile din 10.10.2014 și 07.11.2014 au fost respinse cererile privind administrarea unor probe formulate de apelantul inculpat Rob Florian.

Examinând cauza prin prisma criticilor formulate de Parchet cât și de către inculpatul Rob Florian, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, în limitele impuse de art.417 din Codul de procedură penală, Înalta Curte constată următoarele:

I. Cu privire la critica comună din apel, formulată de Parchet și inculpatul Rob Florian vizând **legalitatea probei constând în interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice** purtate între inculpați sau între apelantul inculpat și martorii denunțatori, efectuate în baza autorizațiilor nr.38 din 17.02.2011 și nr.50 din 15 martie 2012 emise de Tribunalului Bihor, redate prin procesele verbale din 21.12.2012 (fil.154-229 din dosarul de urmărire penală), Înalta Curte de Casație și Justiție constată următoarele:

Nelegalitatea probei menționate a fost invocată, pentru prima dată, cu prilejul soluționării propunerii de arestare preventivă a inculpatul Rob Florian. Din considerentele încheierii prin care a fost respinsă propunerea de arestare preventivă a apelantului inculpat rezultă că instanța care a soluționat propunerea de arestare preventivă nu a avut în vedere conținutul convorbirilor telefonice înregistrate, apreciind că **autorizațiile trebuiau emise de curtea de apel și nu de tribunal, în raport cu calitatea apelantului inculpat de ofițer de poliție**. Contrar celor reținute de prima instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanță de control judiciar a apreciat că deși, în faza soluționării propunerii de arestare preventivă, nu se impunea o analiză exhaustivă a legalității acestei probe, la momentul la care s-a solicitat autorizarea interceptărilor convorbirilor telefonice nu se cunoștea cine anume este posesorul postului telefonic folosit de către inculpat, astfel că, în mod corect, s-a solicitat autorizarea de la tribunal și nu de la curtea de apel (încheierea nr.154 din 17.01.2013 pronunțată în dosarul nr.7/35/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție aflată la filele 40-54 vol.I din dosarul instanței de fond).

Cu prilejul judecării cauzei în primă instanță, inculpatul Rob Florian prin apărătorul său ales, a reiterat același motiv de nelegalitate, solicitând să se constate nulitatea absolută a înregistrărilor convorbirilor telefonice, întrucât **au fost efectuate în baza unor autorizații date de o instanță necompetentă în raport cu calitatea sa de ofițer de poliție**. În ceea ce privește calitatea apelantului inculpat, de ofițer de poliție, a susținut că din conținutul discuțiilor telefonice înregistrate rezultă că persoanele care l-au apelat telefonic i-au pronunțat numele sau

prenumele și că organele de urmărire penală puteau afla identitatea sa, precum și funcția pe care o ocupa în cadrul IPJ Bihor astfel că, potrivit art.27 alin.3 lit.b din Legea nr.218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, competența de judecată în primă instanță aparținea Curții de Apel și nu Tribunalului Bihor(f.232-236 dosar fond).

Prima instanță a apreciat solicitarea inculpatului Rob Florian, referitoare la constatarea nulității absolute a interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice din prezenta cauză, ca fiind întemeiată, întrucât în raport cu gradul profesional al inculpatului Rob Florian, de comisar de poliție, cu atribuții de cercetare judiciară, competența de a autoriza a înregistrărilor convorbirilor telefonice revenea Curții de Apel Oradea, iar nu Tribunalului Bihor.

Totodată, au fost apreciate ca neîntemeiate susținerile procurorului de caz, potrivit cărora persoana ce utiliza numărul de telefon ... nu putea fi identificată. Sub acest aspect s-a reținut că din conținutul adresei nr.13/SEC/22703/SDU/21.03.2013 emisă de Orange România S.A, la solicitarea instanței de fond, reieșea că numărul de telefon menționat a aparținut din data de 9 decembrie 2005 inculpatului Rob Florian cu act de identitate seria XH nr.305697 domiciliat în Oradea str. Nicolae Jiga, nr 21, Bihor, iar la data de 14 februarie 2009, a fost trecut în sistem Orange prepay (fila 253 vol.I dosar fond).

Astfel, prima instanță a conchis că dacă organele de urmărire penală ar fi solicitat aceste date suplimentare de la societatea de telefonie ar fi avut posibilitatea să afle care este persoana ce folosea numărul de telefon menționat mai sus, să sisteze interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice efectuate în baza autorizației emise de Tribunalul Bihor și să solicite Curții de Apel Oradea emiterea autorizației ca instanță competentă să judece cauza în fond.

Neprocedând în acest fel, s-a apreciat că probele astfel obținute sunt lovite de nulitate absolută și au fost înlăturate din prezenta cauză potrivit art.102 alin.3 din Codul de procedură penală.

De asemenea, s-a făcut referire la decizia penală nr.1470 din 12.04.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție .

Examinând criticile formulate în prezenta cale de atac vizând legalitatea probei privind interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice, Înalta Curte constată următoarele:

Cu privire la critica vizând **nelegalitatea folosirii în acest dosar a convorbirilor interceptate și înregistrate efectuate într-o altă cauză.**

Din actele dosarului rezultă că prin procesul-verbal din 11.12.2012, procurorul a reținut că din conținutul convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate în dosarul nr.49/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea rezultă date concludente și utile în soluționarea prezentului dosar, nr.130/P/2012, al aceleiași unități de parchet, privind pe Rob Florian, dispunându-se, în baza art.91² alin.5 din Codul de procedură penală, să fie folosite în cauza ultim menționată (fila 147 din dosarul de urmărire penală).

Potrivit art.91² alin.5 din Codul de procedură penală, convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în alte cauze penale dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute în art.91¹ alin.1 și 2 din Codul de procedură penală.

Cu privire la folosirea convorbirilor interceptate și înregistrate în prezenta cauză, prin motivele de apel inculpatul a susținut că nu s-a administrat nemijlocit proba interceptării, înregistrările convorbirilor telefonice fiind preluate din dosarul nr. 49/P/2011, fără să se facă însă o readministrare a probatoriilor. De asemenea a învederat că prin art.91² alin.5 din Codul de procedură penală” nu se consacră legislativ o activitate de scotocire în transcrierile interceptărilor realizate într-o altă cauză penală, arhivate sau păstrate până la prescripția răspunderii, decât dacă în timp real - contemporan cu înregistrarea - se pregătește (deci în viitor) comiterea unei anume infracțiuni ori aceasta se săvârșește chiar în acel moment.”

Este adevărat că probele rezultate din interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice efectuate pe baza autorizațiilor nr.38 din 17.02.2011 și nr.50 din 15 martie 2012 emise de Tribunalului Bihor au fost administrate în dosarul nr. 49/P/2011, însă dispozițiile art.91² alin.5 din Codul de procedură penală au permis folosirea lor în prezentul dosar, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de textul de lege menționat, întrucât din cuprinsul acestora rezultau date concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute în art.91¹ alin.1 și 2 din Codul de procedură penală.

Prin urmare, probele menționate au fost redacte prin procesele verbale din 21.12.2012 (fil. 154-229 din dosarul de urmărire penală).

Ca atare, critica privind neadministrarea probei în această cauză este neîntemeiată.

Cu privire la **competența Tribunalului Bihor de a soluționa cererea de autorizare a interceptărilor și comunicărilor telefonice**, din actele dosarului rezultă că în dosarul nr. 49/P/2011, prima cerere de autorizare a interceptărilor și comunicărilor

telefonice a fost admisă prin încheierea din 12.05.2011 a Tribunalului Bihor și nu viza numărul de telefon ..., a cărui utilizator s-a stabilit, în cursul lunii decembrie 2012, că era apelantul inculpat Rob Florian (filele 23-24 din vol.IV al dosarului de fond).

În cursul cercetărilor penale a apărut necesitatea de a se solicita autorizarea interceptării numărului de apel ..., astfel că prin procesul verbal din 01.02.2012 s-a reținut că, în vederea soluționării dosarului nr.49/P/2011 au fost efectuate verificări și investigații care au condus la stabilirea, printre altele, că Toth Sandor aflat în Penitenciarul Oradea, în executarea unei pedepse de 6 ani închisoare, a apelat numărul ... (filele 50, 51 din vol.IV al dosarului de fond).

Cercetările în dosarul nr.49/P/2011 au vizat alte fapte penale și nu cele ce fac obiectul prezentei cauze, iar prelungirea autorizării a avut în vedere împrejurarea că în cadrul investigațiilor au rezultat date din care reieșea că Toth Sandor, aflat în Penitenciarul Oradea ca și Biro Bella Attila, a apelat numărul ... care s-a dovedit ulterior că aparține apelantului inculpat. Astfel, din încheierea nr.38 din 15.03.2012 a Tribunalului Bihor, prin care a fost prelungită interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice, rezultă că Biro Bella Attila a apelat din Penitenciarul Oradea pe utilizatorul numărului ... (Toth Sandor) și acesta din urmă a apelat și numărul ... care s-a dovedit ulterior că aparține apelantului inculpat (fila 177-179 din dosarul de fond, vol.I)

Prin motivele de apel, inculpatul a susținut că în cererile de autorizare și de prelungire a acesteia se menționează expres că utilizatorul telefonului numărul ... a avut convorbiri cu utilizatorii unor cartele prepaid, printre care și cartela prepaid cu numărul de apel ..., care a fost apelată din Penitenciarul Oradea de Toth Sandor deși acesta din urmă fusese eliberat din 24.06.2011 și nu-l mai putea apela pe inculpat din penitenciar, astfel cum rezultă din adresa aflată la fila 113, vol.IV din dosarul instanței de fond.

Astfel, a apreciat apelantul inculpat, cele invocate de către procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea pentru obținerea autorizațiilor de interceptare, constituie un fals intelectual, fără să precizeze dacă a sesizat organele judiciare cu privire la comiterea acestei fapte.

Contrar susținerilor apelantului inculpat, martorul Toth Sandor, fiind audiat de către instanța de fond, a declarat că în cursul anului 2012 l-a apelat pe inculpatul Rob Florian din penitenciar (fil.210, vol.II din dosarul instanței de fond)

Revenind, solicitarea de autorizare a interceptărilor și comunicărilor telefonice pentru număr de apel ... a fost încuviințată în dosarul nr. 49/P/2011, prin încheierea nr.28 din 17.02.2012 pronunțată de Tribunalului Bihor, pe baza căreia a fost emisă autorizația nr.38 din 17.02.2012 (fil.181-183 din vol.I al dosarului de fond).

O primă verificare a utilizatorului numărului ... nu a condus la stabilirea identității acestuia. Astfel, prin adresa nr.518/II-1/2011 din 31.01.2012, Serviciul Tehnic din cadrul Direcției Naționale Anticorupție a comunicat procurorului care efectua urmărirea penală în cauză, că din analiza evidențelor operatorilor de telefonie, numărul ... corespunde unei cartela prepaid, activată la 17.02.2009. (fila 52 din vol.IV al dosarului de fond).

Autorizarea privind numărul de apel menționat a fost prelungită pentru perioada 18.03-16.04.2012, prin încheierea nr.38 din 15.03.2012 a Tribunalului Bihor, în baza căreia a fost emisă autorizația nr. 50 din 15 martie 2012 (fila 177-179 din vol.I al dosarului de fond).

La data de 28.03.2012 s-a solicitat Serviciului Tehnic din cadrul Direcției Naționale Anticorupție efectuarea unor demersuri pentru identificarea, printre altele, a utilizatorului postului telefonic cu număr de apel ..., însă identitatea persoanei nu a putut fi stabilită (fila 81 din vol.IV al dosarului de fond).

În legătură cu utilizatorul cartelei prepaid cu număr de apel ..., prin punerea în executare a autorizației nr. 50 din 15 martie 2012 s-a constatat că acesta este o persoană cu numele de "Florin". De asemenea, s-a reținut că din convorbirile interceptate rezultă că "Florin" ar fi intervenit la Curtea de Apel Oradea pentru pronunțarea unei hotărâri favorabile lui "Jozsi" și altui inculpat și există indicii că demersul lui "Florin", încununat parțial cu succes nu a fost gratuit. Totodată, a fost identificat "Jozsi" ca fiind Szilagyí Josif- Emeric iar celălalt inculpat fiind Mihai Janos Iozsef (fila 85 verso din vol.IV al dosarului de fond).

Așadar, în condițiile în care dosarul nr.49/P/2011 se efectuau cercetări sub aspectul comiterii infracțiunilor de cumpărare de influență și respectiv, trafic de influență de către făptuitorii Hegheduș Ioan Ștefan, Ignat Sergiu Adorian și Pinteș Mariela Violeta, în legătură cu demersurile acestora pentru punerea în libertate a condamnatului Biro Bella Attila, prin punerea în executare a autorizației nr. 50 din 15 martie 2012, în perioada 18.03-16.04.2012, au apărut elemente privind comiterea unei noi fapte penale.

Împrejurarea că după 8 luni de la data la care au apărut primele indicii privind comiterea unei noi fapte penale, respectiv la data de 11.12.2012, procurorul a

dispus folosirea convorbirilor interceptate și înregistrate în prezenta cauză, nu atrage nelegalitatea probei. Sub acest aspect, dispozițiile art. 91² alin.5 din Codul de procedură penală anterior nu impun o limită în timp în ceea ce privește folosirea convorbirilor sau comunicărilor interceptate și înregistrate.

Totodată, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, constată că erau îndeplinite condițiile impuse de dispozițiile art.91² alin.5 din Codul de procedură penală, întrucât rezultau date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni de corupție, astfel cum rezultă din chiar conținutul convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate în dosarul nr.49/P/2011(fil.154-229 din dosarul de urmărire penală).

La momentul pronunțării încheierii nr.28 din 17.02.2012 de către Tribunalul Bihor, pe baza căreia a fost emisă autorizația nr.38/17.02.2012, competența aparținea Tribunalului Bihor, aspect pe care inculpatul Rob Florian nu l-a contestat. Competența materială a instanței a fost stabilită în raport cu obiectul cercetărilor penale ce se efectuau în dosarul nr.49/P/2011, privind comiterea infracțiunilor de cumpărare de influență și respectiv trafic de influență de către făptuitorii Hegheduș Ioan Ștefan, Ignat Sergiu Adorian și Pinteș Mariela Violeta, în legătură cu demersurile acestora pentru punerea în libertate a condamnatului Biro Bella Attila, aflat în stare de deținere în Penitenciarul Oradea.

Prin motivele de apel apelantul inculpat a susținut că din ziua imediat următoare autorizării inițiale, date în 17 februarie 2012, respectiv începând cu data de 18 februarie 2012, din convorbirile telefonice purtate reieșea cu evidență că i se putea cunoaște identitatea, fiindu-i rostit în mod expres numele.

În acest sens, a menționat convorbirea din 18.02.2012, de la ora 17:55:02, dintre numărul său de telefon și numărul 0742798378, prilej cu care i se precizează expres numele chiar la începutul convorbirii „Da domnu **Rob!**”, conversația continuând cu întrebarea interlocutorului: „Bă, **Florică?**”. Tot în data de 18.02.2012, în convorbirea avută la ora 12:41:29, cu numărul de telefon ..., persoana cu care discuta a făcut următoarea afirmație: „Ce ți-am zis? **Robu** lu mama, nu vii să le condimentezi astea...” Mai apoi, în celelalte convorbiri telefonice avute în data de 20.02.2012, apar din nou aspecte care implică numele său și funcția pe care o avea, astfel: la ora 08:56:37, fiind apelat de la numărul de telefon ..., interlocutorul i s-a adresat: „Da, bună dimineța, **Florin!**”, iar la ora 09:50:42, apelantul de pe numărul ... i s-a adresat: „Alo, buna ziua! Domnu **Rob**. Tot în aceeași data, de 20.02.2012, la orele 11:12:30, a fost apelat de numărul ...,

care i s-a adresat cu formula: "Să trăiți, domnu **șef de secție!**", pentru ca mai apoi, în cadrul aceleiași conversații, sa îi spună: „No, bine, domn **Florin**, mai vorbim!". În consecință, în aprecierea apelantului inculpat, referirile la numele Rob, Robule, Florin sau șef de secție, erau suficiente pentru a i se stabili identitatea, calitatea sa de comisar de poliție și organ de cercetare al poliției judiciare, împrejurare care impunea procurorului obligația de a solicita Curții de Apel Oradea, ca instanță competentă să judece cauza în fond, emiterea autorizației.

În acest sens, a invocat dispozițiile art. 27 alineat 3 litera b din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române (modificată prin Legea nr. 281/2003), prin raportare la art. 14 alin. 2 pct. I, litera f din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, conform cărora comisarii de poliție și organele de cercetare ale poliției judiciare sunt judecați în primă instanță de curtea de apel.

Potrivit art. 27 alineat 3 litera b din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 281/2003, în vigoare la data solicitării autorizării interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice, infracțiunile săvârșite de polițiști care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare se judecă în primă instanță de către curțile de apel, dacă fac parte din corpul ofițerilor de poliție cu gradul profesional de la comisar șef de poliție la subinspector de poliție.

În conformitate cu dispozițiile art.6 alin.1 din Legea nr.364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare numirea, promovarea și eliberarea polițiștilor în/din funcțiile structurilor poliției judiciare se fac potrivit normelor de competență aprobată prin ordin al ministrului afacerilor interne, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. De asemenea, retragerea avizului conduce la încetarea calității de lucrător în cadrul poliției judiciare.

Din interpretarea celor două texte de lege rezultă că pentru a se aprecia cu privire la competență era necesar să fie cunoscută atât calitatea de polițist cât și aceea de organ de cercetare al poliției judiciare.

Or, referirile la numele Rob, Robule, Florin sau șef de secție dar și conținutul convorbirilor invocate de apelantul inculpat, aflate la filele 238-243 din dosarul instanței de fond, vol.II, sunt insuficiente pentru a se stabili cu certitudine gradul profesional și calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, în contextul în care numai îndeplinirea cumulativă a celor două condiții atrăgea competența curții de apel.

Deși apelantul inculpat invocă notorietatea persoanei, dar și a calității sale pe plan local, Înalta Curte constată că elementele furnizate de apelantul inculpat în susținerea excepției invocate (referirile la numele Rob, Robule, Florin sau șef de secție sau lipsa unor verificări la societatea de telefonie mobilă) nu erau suficiente să conducă la stabilirea în mod indubitabil a calității de polițist și organ de cercetare al poliției judiciare ale utilizatorului numărului de telefon, or ceea ce interesa la momentul solicitării autorizării interceptării convorbirilor telefonice pentru stabilirea instanței competente a soluționa cererea, erau elementele certe în funcție de care se putea determina incidența normelor de competență. Or, singurul element cert la data solicitărilor de autorizare ori prelungire a autorizării la datele de 17.02. și 15.03.2012, a fost obiectul cauzei, respectiv existența unor indicii privind comiterea infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență de către făptuitorii Hegheduș Ioan Ștefan, Ignat Sergiu Adorian și Pinteș Mariela Violeta, astfel că în raport de elementul material al acestor infracțiuni, au fost respectate prevederile legale privind competența, interceptarea convorbirilor telefonice realizându-se în temeiul autorizațiilor emise de instanța competentă după materie, Tribunalul Bihor.

După formularea denunțului de către Mihai Janos Jozsef, cu referire directă la numele și calitatea de polițist ale inculpatului, au fost efectuate verificări la Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date și la Direcția Management, Resurse Umane din cadrul Administrației și Internelor și s-a stabilit că apelantul inculpat avea gradul profesional de comisar de poliție și calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare (fila 127 din dosarul de urmărire penală).

Totodată, prin motivele de apel s-a susținut că organele de urmărire penală nu au făcut demersuri la societatea de telefonie pentru a afla istoricul numărului ... folosit de apelantul inculpat.

Cu privire la această critică, Înalta Curte constată că din actele dosarului rezultă că urmare a verificării listinșurilor convorbirilor telefonice ale persoanelor implicate în comiterea faptelor ce constituiau obiectul cercetărilor penale ce se efectuau în dosarul nr.49/P/2011, au fost identificate trei posturi telefonice, înregistrate în sistem prepay, printre care și numărul .... Organele judiciare nu au efectuat demersuri suplimentare pentru a afla istoricul acestor numere pentru că ceea ce prezenta interes erau utilizatorii de la acel moment ale posturilor telefonice, or, optând pentru cartela prepay aceștia și-au asumat și consecințele acestei alegeri și

anume, de a nu li se cunoaște identitatea. Necesitatea de a stabili identitatea utilizatorului și a calității acestuia a apărut după formularea denunțului de către Mihut Janos Jozsef.

Conținutul adresei nr.13/SEC/22703/SDU/21.03.2013 emisă de Orange România S.A, din care reiese că numărul de telefon menționat a aparținut din data de 9 decembrie 2005 inculpatului Rob Florian, iar la data de 14 februarie 2009, a fost trecut în sistem Orange prepay nu conduce la concluzia că utilizatorul cartelei prepay trebuia să fie aceeași persoană care anterior a avut abonament.

Prin urmare chiar dacă organele judiciare ar fi cunoscut cine a utilizat numărul de telefon, anterior trecerii în sistem cartelă prepay, aceste informații nu erau suficiente să conducă la concluzia existenței unei identități în ceea ce privește persoana care a folosit numărul de telefon după renunțarea la abonament.

Speța invocată cu titlu de practică judiciară, respectiv decizia penală nr.1470 din 12.04.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, depusă în copie de către apelantul inculpat, nu are relevanța atribuită de acesta și însușită de către instanța de fond, câtă vreme situația descrisă este diferită de cea din prezenta cauză.

Așa cum s-a arătat prin motivele de apel ale Parchetului, în cauza în care s-a pronunțat decizia menționată a fost nesocotită calitatea cunoscută a persoanei cercetate, fapt ce a determinat în mod just, sancționarea cu nulitatea absolută a actului de autorizare or, în cauză calitatea de polițist a inculpatului nu a fost cunoscută la momentul solicitării autorizării.

În speța invocată, autorizarea înregistrărilor convorbirilor telefonice și în mediul ambiental a avut loc ca urmare a denunțului formulat de un ofițer de poliție împotriva șefului său, de asemenea, ofițer de poliție care s-a oferit să-i faciliteze aplicarea unei sancțiuni disciplinare favorabile, pretinzându-i în schimb un folos.

În mod evident, în speța menționată, la momentul formulării denunțului și a solicitării de autorizare a interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice și purtate în mediul ambiental a fost cunoscută calitatea de polițist a inculpatului, iar în prezenta cauză primele date privind calitatea apelantului inculpat au apărut după aproximativ 9 luni de la momentul autorizării, când au fost formulate denunțurile.

Or, potrivit dispozițiilor art. 306 alin.1 din Codul de procedură penală, organele de cercetare penală au, printre altele, obligația ca, după sesizare, să caute și să strângă date ori informațiile cu privire la existența infracțiunii și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni.

Se mai impune observația că în prezenta cauză, sesizarea organelor judiciare a avut loc ca urmare a formulării denunțurilor așa încât din acel moment organele de cercetare penală erau obligate să caute și să strângă date ori informațiile cu privire la existența infracțiunii și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiunea cu privire la care s-a formulat denunț.

Pentru considerentele expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază ca neîntemeiată susținerea inculpatului în sensul că autorizarea s-a realizat de către o instanță necompetentă după calitatea persoanei, critica formulată de Parchet fiind, în consecință, fondată.

Ca atare, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că probele constând în interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice purtate între inculpați sau între apelantul inculpat și martorii denunțatori efectuate în baza autorizațiilor nr.38 din 17.02.2011 și nr.50 din 15 martie 2012 emise de Tribunalului Bihor, redade prin procesele verbale din 21.12.2012 și folosite în acest dosar au fost obținute în mod legal, pe baza unor autorizații emise de instanța competentă, astfel că, în mod eronat, au fost excluse de instanța de fond.

Prin urmare, probele menționate vor fi avute în vedere de instanță cu prilejul examinării cauzei în prezenta cale de atac, acestea fiind legal administrate.

Având în vedere motivele expuse, Înalta Curte constată că este neîntemeiată critica privind nelegalitatea autodenunțurilor și a declarațiilor denunțatorilor Mișuț Janos Jozsef și Szilagyí Iosif Emeric dar și ale martorelor Mișuț Elena și Mișuț Eniko rezultată din caracterul acestora de probe derivate din proba constând în înregistrarea convorbirilor telefonice purtate între inculpați sau între apelantul inculpat și martorii denunțatori, efectuate în baza autorizațiilor nr.38 din 17.02.2011 și nr.50 din 15 martie 2012 emise de Tribunalului Bihor, redade prin procesele verbale din 21.12.2012.

Astfel, potrivit art.102 alin.4 din Codul de procedură penală, probele derivate se exclud dacă au fost obținute în mod direct din probele obținute în mod nelegal și nu puteau fi obținute în alt mod.

Așadar, constatând legalitatea probei, dispoziția legală menționată nu mai poate fi aplicată cu privire la probele derivate.

În cauză, probele constând în interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice purtate între inculpați sau între apelantul inculpat și martorii denunțatori efectuate în baza autorizațiilor nr.38 din 17.02.2011 și nr.50 din 15 martie 2012 emise de

Tribunalului Bihor, redade prin procesele verbale din 21.12.2012 vor fi analizate prin coroborarea cu celelalte probe administrate.

II. Cea de-a doua critică formulată de apelantul inculpat Rob Florian se referă la nelegalitatea denunțurilor formulate de Mihut Janos Jozsef și Szilagyí Iosif Emeric.

Cu privire la nelegalitatea sesizării organelor judiciare de către Mihut Janos Jozsef și Szilagyí Iosif Emeric, apelantul inculpat a arătat, prin motivele de apel, că modalitatea de obținere a celor două denunțuri a fost contrară dispozițiilor art. 68 alin. 1 din vechiul Cod de procedură penală (în vigoare la data obținerii probelor în dosar), dar și ale art. 101 alin. 1 din noul Cod de procedură penală, care consacră principiul loialității administrării probelor, aspect ce reiese în mod expres din declarațiile ulterioare ale celor doi denunțători, date în ședința publică din 27 martie 2013, în fața Curții de Apel Cluj.

În susținerea criticii formulate, prin motivele de apel apelantul inculpat a redat următoarele paragrafe din declarația martorului Mihut Janos Jozsef :

„La data de 7 decembrie 2012, am fost chemat la Serviciul Teritorial Oradea al DNA, unde ofițerul de poliție Surducan mi-a solicitat să dau o declarație în calitate de martor (...). Ofițerul de poliție Surducan mi-a solicitat atunci să fac un autodenunț, situație în care beneficiam de nepedepsire sau, în sens contrar, urma să mi se întocmească un dosar penal pentru cumpărare de influență, precizându-se că aș fi pasibil să fiu condamnat la pedeapsa de 5 ani închisoare. Am refuzat să formulez acel autodenunț (...) Ulterior, la data de 12 decembrie 2012 am fost chemat din nou la DNA Oradea, unde am întocmit acel autodenunț (...).

La acea discuție a asistat și procurorul Ciprian Man care s-a enervat în momentul în care i-am relatat că nu intenționez să formulez un autodenunț (...) Când am dat acea declarație olografă am relatat verbal ceea ce știam în legătura cu cauza, după care, la dictarea procurorului, am consemnat declarația olografă (...) înscrisul care este intitulat autodenunț cu data de 7.12.2012 a fost formulat (n.a. - în realitate) în data de 12.12.2012.”

Totodată, apelantul inculpat a arătat că sunt relevante cu privire la presiunile exercitate asupra denunțătorului Mihut Janos și elementele din declarația martorei Mihut Elena din fața instanței de fond în care afirmă că: *„Soțul meu mi-a precizat că atunci când a fost chemat pentru prima dată la DNA Oradea, se cunoșteau toate împrejurările cauzei, iar dacă nu va face acel autodenunț i se va întocmi dosar penal.”*

În ce privește declarația lui Szilagyí Iosif Emeric a menționat următorul paragraf: „(...) la îndrumarea organelor de cercetare penală am formulat acel autodenunț. Inițiativa de a formula acel autodenunț nu mi-a aparținut. (...) Dacă nu mi se solicita să formulez acel autodenunț de organele de cercetare penală, din propria mea inițiativa nu formulam denunțul. (...) Când am fost chemat pentru prima dată la DNA Satu Mare, mi s-a specificat că dacă nu formulez autodenunțul o să mi se întocmească dosar penal pentru cumpărare de influență.”

Examinând aspectele de nelegalitate invocate, Înalta Curte constată că potrivit dispozițiilor art.101 alin.1 din Codul de procedură penală (având conținut identic cu art.68 alin.1 din Codul de procedură penală anterior) este oprit a se întreprinde violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri în scopul de a se obține probe.

Denunțul, inclusiv în varianta autodenunțului, reprezintă o **modalitate de sesizare a organului de urmărire penală**, de către o persoană, altă decât cea vătămată prin infracțiune, aceasta putând fi chiar făptuitorul, constând în încunoaștințarea despre săvârșirea unei infracțiuni.

În anumite cazuri prevăzute de lege formularea autodenunțului are natura unei cauze de nepedepsire.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.6¹ alin.1 din Legea nr.78/2000, în vigoare la data formulării denunțurilor de către Mihuş Janos Jozsef și Szilagyí Iosif Emeric, *promisiunea, oferirea sau darea de bani, de daruri ori alte foloase, direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.*

În conformitate cu alineatul 2 al aceluiași text de lege, *făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă.*

În prezent dispozițiile legale menționate au fost preluate în art.292 alin.1 și 2 din Codul penal.

Analiza conținutului declarațiilor date de martorii denunțatori în cursul cercetării judecătorești, nu relevă întreprinderea de către organele judiciare de violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, ori formularea de către acestea de promisiuni sau îndemnuri în scopul de a obține probe. Atât Mihuş Janos Jozsef cât și Szilagyí Iosif Emeric au arătat că nu au avut inițiativa formulării denunțurilor,

însă pentru a beneficia de cauza de nepedepsire prevăzută expres de lege au optat pentru sesizarea organelor de urmărire penală.

Împrejurarea că organele de urmărire penală le-au adus la cunoștință martorilor denunțatori că pot uza de cauza de nepedepsire, dar și faptul că în situația în care nu denunță fapta autorităților există posibilitatea de se sesiza cu privire la fapta de cumpărare de influență cu consecința trimiterii lor în judecată nu constituie acte de constrângere ori o modalitate de a obține nelegal probe.

Așadar, Înalta Curte constată că în cauză, formularea autodenunțurilor nu a fost rezultatul exercitării asupra martorilor denunțatori a vreuneia dintre acțiunile menționate în art.101 alin.1 din Codul de procedură penală.

De altfel, din conținutul aceluiași declarații indicate de apelantul inculpat, din care au fost redactate doar anumite paragrafe, reiese că martorului denunțator Szilagyiosif Emeric nu i s-a promis de către organul judiciar vreun serviciu în schimbul formulării denunțului, iar în ceea ce-l privește pe Mihuț Janos Jozsef, după audierea înregistrării convorbirilor telefonice, acesta din urmă a constatat că sunt reale întrucât și-a recunoscut vocea și conținutul convorbirilor și s-a hotărât să formuleze autodenunț.(fil.265-267 din dosarul instanței de fond, vol.I)

Celelalte aspecte invocate de apelantul inculpat în susținerea nelegalității denunțurilor formulate, și anume că denunțatorii au fost aduși din penitenciar de mai multe ori că aceștia și-au sfătuit rudele să confirme fapta ce face obiectul acuzației nu se circumscriu niciuneia dintre modalitățile descrise de art.101 alin.1 din Codul de procedură penală (art.68 alin.1 din Codul de procedură penală anterior).

Pentru a demonstra veridicitatea celor afirmate, apelantul inculpat a depus la instanța de fond declarația dată de Ștefanică Ionuț Radu, coleg de secție cu denunțatorul Mihuț Janos în cadrul Penitenciarului Oradea și a indicat prin motivele de apel următorul pasaj din depoziția acestuia:

"Mihuț mi-a relatat faptul ca el l-a denunțat la DNA din răzbunare, susținând ca el îi ajutase pe polițist de mai multe ori însă acesta nu l-a sprijinit cu nimic in procesul penal pe care l-a avut și în care a fost condamnat, pedeapsa care o executa atunci. A folosit expresia ca i-a a făcut o cheie cu procurorul de la DNA cu scopul de a-l baga in pușcărie pe comisarul Rob Florian. Aceasta expresie semnifica in jargonul închisorii faptul ca Mihut a ajutat la efectuarea unei înscenări cu scopul de a fi trasă la răspundere penala o persoana nevinovată. M-am convins personal de realitatea acestor susțineri prin faptul ca am asistat la

unele scene care confirmau declarațiile lui. Astfel Mihut Janos era chemat des la DNA dar era si vizitat la penitenciar de unii lucrători ai acestui parchet (...) am asistat nemijlocit când doi angajați DNA l-au chemat pe Mihut sa-l audieze si i-au adus acestuia cu acesta ocazie, si mâncare, eu vazând ca a mâncat șnițele aduse de aceștia. Dar si din afirmațiile lui Mihut am aflat ca el este chemat deseori la vorbitor - în penitenciar - de aceste persoane de la DNA, care ii duceau însă si la sediul DNA Oradea. De asemenea am insistat la o scena în care Mihut Janos i-a cerut șefului de brigada, Legian Cosmin, sa-l lase sa discute cu familia, insistând ca aveau proces la Cluj în zilele următoare și să nu-și schimbe cumva declarațiile șotia si fiica lui pentru ca atunci el va suferi într -astfel de situație (...) insistând la fiica și soția lui să spună numai ce le-a zis el să declare ".

Cu privire la depoziția numitului Ștefănică Ionuț Radu, depusă la instanța de fond, Înalta Curte constată că este o declarație extrajudiciară autenticată la 03.02.2014 prin încheierea nr.380 la notarul public Cacuci Gârba Anca Maria și nu are valoarea probatorie a unei declarații de martor, ci a unui înscris depus de inculpat.

În apel, s-a solicitat încuviințarea probei testimoniale constând în ascultarea martorului Ștefănică Ionuț Radu care, potrivit susținerilor apărării, cunoaște modul nelegal în care au fost obținute cele două denunțuri ale martorilor Szilagyi Iozsef și Mihut Janos, fiind coleg de detenție cu acesta din urmă. Înalta Curte a apreciat prin încheierea din 10.10.2014 că proba nu este utilă cauzei, având în vedere că martorii denunțatori au fost audiați cu privire la aceste aspecte.

Înalta Curte notează că denunțurile formulate de Szilagyi Iozsef și Mihut Janos reprezintă modul în care aceștia au adus la cunoștința organelor judiciare săvârșirea unor fapte penale, însă pentru stabilirea existenței sau inexistenței infracțiunii, a împrejurărilor în care fapta a fost comisă, aflarea adevărului și soluționarea cauzei se constată că a fost administrat un amplu probatoriu.

Împrejurările descrise în conținutul declarației extrajudiciare nu au fost confirmate de către denunțatori ori martori prin declarațiile date în cursul cercetării judecătorești, luate în prezența apelantului inculpat și a apărătorilor acestuia. De asemenea, ele nu relevă că au fost întrebuițate violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri în scopul de a se obține probe de către organele judiciare.

În legătură cu modalitatea de sesizare a organelor de urmărire penală, din conținutul actelor dosarului rezultă următoarele:

La data de 07.12.2012, la Serviciul Teritorial Oradea al Direcției Naționale Anticorupție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost înregistrată adresa prin care Ministerul Administrației și Internelor, Direcția Generală Anticorupție, Serviciul Județean Anticorupție Bihor a transmis denunțul formulat de Mișuț Janos Iozsef referitor la comiterea infracțiunii de trafic de influență de către comisarul de poliție Rob Florian, ofițer în cadrul I.P.J.Bihor.

Înregistrarea dosarului la data de 07.12.2012, în evidențele Parchetului, atestă că denunțul a fost formulat de la aceeași dată și nu ulterior, așa cum s-a susținut. De altfel, din actele dosarului nu rezultă date care să rezulte suspiciuni privind antedatarea sesizării și nici că afirmațiile apelantului inculpat Rob Florian au făcut obiectul vreunei plângeri adresate organelor competente ori a vreunei solicitări de verificare, astfel că reprezintă simple susțineri ale acestuia tinzând să demonstreze nelegalitatea actelor de urmărire penală.

Din conținutul denunțului formulat de Mișuț Janos Iozsef rezultă elemente privind comiterea atât a infracțiunii de cumpărare de influență cât și a celei de trafic de influență. Astfel, denunțatorul Mișuț Janos Iozsef a arătat că în cursul lunii decembrie 2011 cunoscând că are pe rolul Judecătoriei Oradea un dosar în care urma să fie condamnat, a apelat la Rob Florian, ofițer de poliție, să îl ajute să îi fie aplicată o pedeapsă într-un quantum mai redus. Din conținutul aceluiași denunț rezultă că apelantul inculpat i-a comunicat că nu îl poate ajuta la judecătorie pentru că domnul procuror Gavra Viorel nu mai lucrează, dar va putea rezolva problema la curtea de apel unde cunoaște un judecător tânăr, pretinzând suma totală de 1000 euro, pe care o va folosi pentru a-i scoate la restaurant pe doi dintre membri ai completului, iar pentru cel de-al treilea membru, pe care îl cunoștea, i-a cerut să discute cu fiica sa, Mișuț Eniko, să întrețină relații sexuale cu acesta. În acest context, denunțatorul a precizat că fost de acord să facă rost de suma de bani pretinsă pentru a o înmâna apelantului inculpat. (filele 1-2, 37-42 din dosarul de urmărire penală).

La 12.12.2012, aceeași unitate de poliție a înaintat denunțul formulat de Szilagyi Iosif Emeric referitor la comiterea aceluiași infracțiuni de cumpărare de influență și de trafic de influență menționate, în denunțul lui Mișuț Janos Iozsef (filele 3-4, 60-63 din dosarul de urmărire penală).

La data de 20.12.2012, a fost emis procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare, respectiv a autodenunțurilor formulate de Mișuț Janos Iozsef și Szilagyi Iosif Emeric, a declarației martorului denunțator Mișuț Janos Iozsef, a

procesului verbal privind efectuarea unor verificări în baza de date ale Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea bazelor de Date și ale Direcției Generale Resurse Umane din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și a altor date/verificări efectuate de organele de urmărire penală (filele 7-8 din dosarul de urmărire penală). La aceeași dată, pe baza acestor denunțuri, s-a dispus începerea urmăririi penale față de Rob Florian pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art.257 alin.1 din Codul penal anterior cu aplic art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000, în varianta în vigoare la data comiterii faptei.

Deși menționate în procesul verbal de consemnare a actelor premergătoare, denunțurile formulate de Mișuț Janos Iozsef și Szilagy Iosif Emeric constituie acte de sesizare și nu au valoare probatorie. Declarația martorului Mișuț Janos Iozsef din data de 07.12.2012, dată în faza actelor premergătoare are valoare probatorie ca efect al consemnării ei în procesul verbal din 20.12.2012 întocmit în baza art.224 alin.3 din Codul de procedură penală anterior.

În ceea ce privește infracțiunea de cumpărare de influență, prin rechizitoriul emis în prezenta cauză s-a dispus, în baza art.228 alin.6 rap. la art.10 lit.i¹ din Codul de procedură penală anterior cu referire la art.6¹ alin.2 din Legea nr.78/2000, neînceperea urmăririi penale față de denunțatorii Mișuț Janos Iozsef și Szilagy Iosif Emeric, constatându-se că există o cauză de nepedepsire.

Împotriva acestei soluții apelantul inculpat a formulat plângere în temeiul art.278¹ din Codul de procedură penală arătând că denunțurile au fost formulate tardiv, nefiind aplicabilă cauza de impunitate din moment ce organele de urmărire penală erau în posesia unor informații privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală încă din februarie - martie 2012, când s-a dispus prelungirea interceptărilor tocmai pentru acest motiv.

Prin sentința penală nr.760 din 04.06.2013 pronunțată în dosarul nr.3693/111/2013 al Judecătoriei Oradea a fost respinsă plângerea formulată de inculpatul Rob Florian împotriva soluțiilor de neînceperea urmăririi penale dispuse față de denunțatori (fil.102-111 din dosarul instanței de fond, vol.III).

În apel, inculpatul a reiterat aceeași critică deși hotărârea anterior menționată se bucură de autoritate de lucru judecat.

Totodată, apelantul inculpat Rob Florian a solicitat instanței de apel încuviințarea reascultării martorilor denunțatori Szilagy Iozsef și Mișuț Janos cu privire la împrejurările, motivele și condițiile în care și pentru care au formulat cele două denunțuri și asupra sursei probatorii din care provin faptele și elementele

factuale denunțate (cum, unde și de câte ori au fost duși la DNA, dacă au fost exercitate asupra lor presiuni și amenințări, dacă cele relatate în denunțuri, iar apoi în declarațiile de martor provin din interceptări audio înlăturate ca nelegale de către instanță), însă Înalta Curte a apreciat că probele nu sunt pertinente, concludente și utile cauzei fiind respinse în baza art.100 alin.4 lit.a și b din Codul de procedură penală. S-a reținut că ascultarea martorilor Szilagy Iozsef și Mihut Janos s-a realizat în fața primei instanțe, la 27.03.2013, în prezența apelantului inculpat Rob Florian și a apărătorului său, aceștia având posibilitatea, potrivit art.86 alin.2 din Codul de procedură penală anterior, să formuleze întrebări pentru clarificarea aspectelor învederate prin prezenta cerere.

De asemenea, prin motivele de apel inculpatul a susținut că denunțurile în cauză sunt formulate de persoane care au în mod frecvent conflicte cu legea penală și care aveau un interes vădit în a evita o posibilă (nouă) stare de detenție, declarațiile acestora fiind în mod evident purtătoare ale intereselor persoanelor care le-au formulat.

Împrejurările invocate de apelant nu constituie critici de nelegalitate, dar pot avea relevanță cu prilejul evaluării probatoriului.

III.Cea de-a treia critică formulată de apelantul inculpat Rob Florian se referă la nelegalitatea declarațiilor martorelor Mihut Elena și Mihut Eniko.

Sub acest aspect inculpatul Rob Florian a susținut că declarațiile martorelor au fost obținute în mod nelegal, cu încălcarea principiului loialității administrării probelor, folosindu-se amenințări și constrângeri, aspecte ce reies în mod expres din declarația martorei Mihut Elena, dată în fața instanței de fond la data de 8 mai 2013, din care apelantul a menționat următorul paragraf: „*Eu am afirmat la DNA Oradea că nu doresc să dau o declarație, însă mi s-a precizat că sunt obligată, iar în situația în care voi refuza mi se va întocmi dosar penal.*”

Potrivit dispozițiilor art. 83 și 80 din Codul de procedură penală anterior (în prezent preluate în art.114 alin.2 și art.117 din Codul de procedură penală), care reglementează administrarea probei testimoniale, martorul are obligația de a se prezenta la locul și la data indicate în citație și de a da declarație în fața organelor judiciare, putând refuza doar în cazuri strict și limitativ prevăzute de lege.

Totodată, în conformitate cu art.86 alin.1 din Codul de procedură penală anterior (în prezent preluat în art.120 din Codul de procedură penală), martorul are obligația de a spune adevărul astfel că în situația în care dă declarații mincinoase

ori nu spune tot ce știe cu privire la împrejurări esențiale ale cauzei cu privire la care este întrebat, va săvârși infracțiunea de mărturie mincinoasă.

Critica de nelegalitate este neîntemeiată întrucât comunicarea de către organul judiciar a obligațiilor martorului nu echivalează cu exercitarea vreunei forme de constrângere, astfel cum a susținut inculpatul Rob Florian.

Totodată, audierea martorelor, rude apropiate ale martorului denunțator Mihuj Janos Jozsef nu constituie o interdicție prevăzută de lege care să atragă nelegalitatea probei. Împrejurarea invocată de apelantul inculpat, în sensul că acestea sunt persoane interesate care nu pot la modul obiectiv depune mărturie în cauză, nu atrage nulitatea probei fiind o chestiune de apreciere asupra probatoriului.

Prin urmare, critica apelantului inculpat vizând nelegalitatea declarațiilor martorelor Mihuj Elena și Mihuj Eniko, inclusiv în ceea ce privește caracterul lor de probe derivate din probe nelegal administrate (convorbirile telefonice înregistrate, denunțurile și declarațiile martorilor denunțatori), este neîntemeiată.

În apel, inculpatul a solicitat încuviințarea reascultării martorelor Mihuj Elena și Mihuj Eniko, soția și fiica martorului denunțator Mihuj Janos, însă Înalta Curte a apreciat că probele nu sunt pertinente, concludente și utile cauzei, astfel că a respins cererea în baza art.100 alin.4 lit.a și b din Codul de procedură penală. S-a reținut că ascultarea martorelor s-a realizat în fața primei instanțe, în prezența apelantului inculpat Rob Florian și a apărătorului său, aceștia având posibilitatea, potrivit art.86 alin.2 din Codul de procedură penală anterior, să formuleze întrebări pentru clarificarea aspectelor învederate prin prezenta cerere.

Sub aspectul condițiilor legale de ascultare în calitate de martor a soției și rudelor apropiate ale martorului denunțator Mihuj Janos, Înalta Curte a reținut că dispozițiilor art.80 din Codul de procedură penală anterior a căror nerespectare o invocă apărătorul ales al apelantului inculpat se referă la calitatea de martor a soției și rudelor apropiate ale unui inculpat și nu ale unui martor.

IV.Cea de-a patra critică se referă la faptul că hotărârea de condamnare se întemeiază în măsură determinantă pe declarațiile martorului denunțator Mihuj Janos Iozsef care era informator-colaborator al apelantului inculpat.

În opinia apărării, hotărârea de condamnare nu se poate întemeia în mod determinant pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor, ori ale martorilor protejați, or în cauză hotărârea se întemeiază în măsură determinantă pe declarațiile

martorului denunțator Mihuț Janos Iozsef care a avut statut de informator – colaborator, fiind în evidența informatorilor poliției.

În primul rând, se constată că susținerea inculpatului Rob Florian potrivit căreia martorul denunțator ar fi fost informatorul său nu a fost contestată, în cauză fiind audiați cu privire la acest aspect martorii Popa Vasile, Cosma Ioana, Șimon Viorel, Toth Șandor și Mărcuș Marius.

În al doilea rând, se impune precizarea că nu există identitate între calitatea de informator al poliției, care constituie o modalitate de polițistului de se informa în legătură cu aspecte legate de mediul infracțional fiind necesară pentru desfășurarea activității sale profesionale și autorizarea ca investigator, colaborator ori atribuirea calității de martor protejat care facilitează obținerea de probe în condiții strict reglementate de lege.

Calitatea de informator a martorului era legată de activitatea profesională, de polițist, a apelantului inculpat, menită să ajute la efectuarea investigațiilor desfășurate de către acesta.

În prezenta cauză, denunțatorul Mihuț Janos Iozsef a fost folosit ca martor și nu a fost autorizat nici ca investigator sub acoperire, cu identitate reală sau în calitate de colaborator și nici nu i s-a atribuit calitatea de martor protejat.

Examinarea situației învederate de apelantul inculpat are ca premisă existența calității de investigator, colaborator ori martor protejat, or, din actele dosarului nu rezultă că martorul denunțator nu a avut această calitate, prin urmare critica este neîntemeiată.

V.Cea de-a cincea critică formulată de apelantul inculpat se referă la reținerea unei stări de fapt greșite de către instanța de fond, întrucât nu există probe că a pretins suma de 1000 euro de la martorii denunțatori și nici favoruri sexuale de la fiica martorului denunțator Mihuț Janos Jozsef pentru a-și exercita influența asupra judecătorilor care compuneau completul investit cu judecarea recursului în care martorii denunțatori erau implicați.

Reexaminând ansamblul probatoriu care include și procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice purtate între inculpați dar și între apelantul inculpat și martorii denunțatori redate prin procesele verbale din 21.12.2012, în virtutea efectului integral devolutiv al apelului, constată săvârșirea, cu vinovăție, de către inculpatul Rob Florian a infracțiunii de trafic de influență, dedusă judecății, în modalitatea reținută prin hotărârea instanței de fond, aceasta fiind confirmată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, de probe certe și legal administrate.

Săvârșirea faptei de trafic de influență a avut loc în contextul în care denunțatorii din prezenta cauză Mihuț Janos Iozsef și Szilagyi Iosif Emeric și-au exprimat disponibilitatea de a cumpăra influența pe care inculpatul Rob Florian a susținut că o are asupra unui judecător de la Curtea de Apel Oradea, în vederea reducerii în calea de atac a recursului a cuantumului pedepselor ce le-au fost aplicate de către Judecătoria Oradea.

În concret, denunțatorii Mihuț Janos Iozsef și Szilagyi Iosif Emeric urmăreau reducerea pedepselor rezultante de 3 ani și 4 luni închisoare și respectiv, 3 ani închisoare, aplicate prin sentința penală nr.1873 din 22.12.2011 pronunțată de Judecătoria Oradea în dosarul nr.13567/271/2010, pentru comiterea unor infracțiuni de furt calificat (fil.131-136 din dosarul de urmărire penală).

Din declarația martorului denunțator Mihuț Janos Iozsef rezultă că demersurile pentru cumpărarea influenței au început înainte de pronunțarea sentinței de condamnare, după ce a revenit în țară pentru a participa la judecarea cauzei mai sus menționate în care, prin rechizitoriul nr.1870/P/2008 din 30.06.2010, se dispusese trimiterea sa în judecată împreună cu martorul denunțator Szilagyi Iosif Emeric. Astfel, în toamna anului 2011, s-a întâlnit cu inculpatul Rob Florian care l-a întrebat ce vrea să facă „pentru a obține o pedeapsă cât mai mică” și în condițiile în care acesta i-a replicat că va lua legătura cu apărătorul său din oficiu, i-a amintit că pentru reducerea pedepsei „decât să plătești un avocat, mai bine cumperi un procuror.” Deși a negat că ar fi avut vreo discuție cu denunțatorul Mihuț Janos Iozsef în legătură cu dosarul nr.13567/271/2010 aflat pe rolul Judecătoriei Oradea, inculpatul Rob Florian a declarat că, în perioada respectivă, a aflat despre un dosar pe care martorii denunțatori îl aveau pentru comiterea unor infracțiuni de furt iar la data de 27.02.2012 Mihuț Janos Iozsef l-a rugat să intervină dacă există posibilitatea la judecătoria Curții de Apel Oradea care urmau să judece recursul (declarația inculpatului Rob Florian din 09.01.2012, fila 85 din dosarul de urmărire penală și din 06.03.2013, fil.125-126 din dosarul instanței de fond).

Cu prilejul unor întâlniri ulterioare inculpatul Rob Florian i-a spus martorului denunțator Mihuț Janos Iozsef că nu are posibilitatea să-i ajute la Judecătoria Oradea, să obțină o pedeapsă într-un quantum redus, întrucât „dl. prim procuror Gavra Viorel (prin care ar fi putut să facă o astfel de intervenție) avea și el probleme”, dar poate interveni la Curtea de Apel Oradea, în recurs, unde susținea că „are un judecător” (declarația martorului denunțator Mihuț Janos Iozsef din 28.12.2012, fil.43-48 din dosarul de urmărire penală).

Aspectele vizând disponibilitatea exprimată de inculpatul Rob Florian de a interveni la Curtea de Apel Oradea i-au fost relatate de către Mihuț Janos Iozsef martorului denunțator Szilagyí Iosif Emeric dar și soției sale, martora Mihuț Elena (fil.64-69, 70-73 din dosarul de urmărire penală).

În aceeași perioadă inculpatul a avut o primă discuție și cu fiica martorului denunțator Mihuț Janos Iozsef, Mihuț Eniko Ilona. Astfel, cu prilejul unei vizite la locuința inculpatului unde tatăl ei monta faianță și gresie, aceasta a aflat că tatăl ei este cercetat pentru comiterea mai multor infracțiuni de furt și că inculpatul îl poate ajuta dar va trebui să discute „între patru ochi acest lucru”(fil.78-80 din dosarul de urmărire penală). Existența acestei discuții la locuința inculpatului Rob Florian este confirmată de martorul denunțator Szilagyí Iosif Emeric dar și de către inculpat care a declarat că s-a întâlnit cu aceasta în vara anului 2011(fil. 66 din dosarul de urmărire penală și 110-111 din dosarul instanței de apel)

Deși inculpatul Rob Florian nu a menționat, inițial, natura și cuantumul folosului în schimbul intervenției la judecător, după ce martorii denunțatori au fost citați în calea de atac a recursului la Curtea de Apel Oradea și s-a asigurat că judecătorul pe care îl cunoștea va face parte din complet, le-a comunicat că acesta din urmă pretinde 1000 de euro pentru a le reduce pedeapsa și le-a cerut ca într-o săptămână să fie în măsură să-i remită această sumă (aspecte ce rezultă din declarațiile martorilor denunțatori dar și a martorelor Mihuț Elena și Mihuț Eniko Ilona fil. 43-48, 64-69, 70-73, 74-76 din dosarul de urmărire penală)

Împrejurarea că inculpatul Rob Florian nu a precizat inițial folosul ce urma să facă obiectul traficului trebuie evaluată din perspectiva faptului că pretinderea s-a concretizat în momentul în care inculpatul s-a asigurat că la judecarea recursului va participa judecătorul asupra căruia a susținut că are influență și le-a putut promite martorilor denunțatori că-l va determina să le reducă pedepsele.

Cu privire la aceeași chestiune martorul denunțator Mihuț Janos Iozsef a declarat că inculpatul nu a precizat inițial folosul în schimbul intervenției la judecător, însă bănuia că nu va fi gratuită. Totodată, același martor, a declarat că inculpatul va ține seama în ceea ce privește stabilirea folosului de faptul că îi datorează bani reprezentând contravaloarea muncii depuse la locuința acestuia, afirmând că a „lucrat mult pentru el și aproape pe degeaba”.

Astfel, a precizat martorul că, în perioada 2008-2011, a efectuat pentru inculpat diverse lucrări la locuința acestuia din Oradea (zidărie, tencuieli, zugrăvit, montat gresie, faianță și tapet, reparații la hornuri și acoperiș, etc.), valoarea manoperei

fiind de aproximativ 6-7000 lei din care a primit sume simbolice pentru cumpărarea de combustibil sau câte un pachet de țigări (fil. 43-48 din dosarul de urmărire penală).

De asemenea, împrejurarea relevată în apărare de apelantul inculpat, în sensul că martorul denunțator Szilagyí Iosif Emeric ar fi declarat, în cursul cercetării judecătorești, că nu i s-a solicitat vreo sumă de bani, este prezentată trunchiat în cuprinsul motivelor scrise de apel. Verificând conținutul declarației date de martor în cursul cercetării judecătorești, instanța de apel reține că acesta a precizat expres că inculpatul i-a solicitat un cadou, ceea ce nu înlătură faptul pretinderii unui folos. Mai trebuie precizat că în cuprinsul aceleiași declarații martorul a afirmat că Mihuş Janos Iozsef a fost cel care i-a comunicat că inculpatul Rob Florian a pretins suma de 1000 de euro din care trebuia să achite jumătate, pentru a-i fi redusă pedeapsa. Inculpatul a negat că ar fi pretins vreo sumă de bani de la martorii denunțatori și a argumentat că nici nu era posibil ca aceștia să poată avea 1000 de euro, în condițiile în care apelau în mod frecvent la ajutorul său pentru a se întreține. Această versiune este infirmată de inculpat care în cursul urmăririi penale a declarat că Mihuş Janos Iozsef „nu mai are nevoie de bani de la mine, întrucât este întreținut de fiica sa care se prostituează în Austria.”

În opinia instanței, pretinderea sumei de 1000 lei constituie un fapt cert atestat nu doar prin declarațiile martorilor denunțatori și a martorelor Mihuş Elena și Mihuş Eniko Ilona dar și din procesele de redare a convorbirilor telefonice din 21.12.2012.

Din conținutul proceselor verbale de redare rezultă că în perioada 20.02.2012-28.02.2012 inculpatul Rob a stabilit mai multe întâlniri atât cu martorii denunțatori dar și cu inculpatul Puşcaş Mircea.

Cu prilejul uneia dintre discuțiile telefonice, martorul denunțator Mihuş Janos Iozsef i-a comunicat inculpatului Rob Florian că nu poate plăti suma pretinsă, împrejurarea ce rezultă din procesul verbal de redare din 21.12.2012, aflat la fila 187 din dosarul de urmărire penală.

Martorii denunțatori au declarat cu prilejul audierii că nu avut posibilitatea de a „face rost de suma de bani cerută” iar când Mihuş Janos Iozsef i-a spus inculpatului că nu-i poate remite cei 1000 de euro acesta a reacționat nervos din cauza mijlocului de comunicare utilizat.

În concret, discuția telefonică relevă împrejurarea că martorii denunțatori, **împreună**, nu puteau remite suma pretinsă, astfel relevant din discuția purtată în

ziua de **25.02.2012**, de **Rob Florian**, aflat la postul telefonic ... (cartelă prepaid), cu **Mihuț Janos-Iozsef**, aflat la postul telefonic numărul ... (cartelă prepaid), fiind următorul dialog:

„MIHUȚ JANOS-IOZSEF: - " **Problema-i că încă n-am făcut (...)**.

ROB FLORIAN: - **Ce?**

MIHUȚ JANOS-IOZSEF: - **N-am făcut încă rost de toți banii. Acuma (...)**.

ROB FLORIAN: - **Băi! Alo! Alo! Ce-mi spui tu mie aici amu'? Ce-mi spui că n-ai făcut rost de toți banii, de parcă mi-ai da mita sau nu știi ce! Păi, dacă vrei ăsta... vii și vorbim.** Că o să se interpreteze că, ce știi eu, că...

MIHUȚ JANOS-IOZSEF: - Gata. Am înțeles.

ROB FLORIAN: - ... iau dreptu' de la tine sau nu știi ce (vorbește trivial, n.n).

MIHUȚ JANOS-IOZSEF: - Nu, nu, nu. Eu, înțelegi....

ROB FLORIAN: - D-apoi, lasă-mă în (vorbește trivial, n.n) în pace, [ci, cu prostiile tale!

MIHUȚ JANOS-IOZSEF: - **Îs cu Jozsi... îs cu Jozsi împreună. Umblăm după bani, să facem rost de bani.**

ROB FLORIAN: - Bine, mă, Jancsi. Lasă-mă cu prostiile tale. Bine. Salut!"

Cu privire la discuția privind remiterea a unei sume de bani rezultată din dialogul anterior menționat, apelantul inculpat a susținut că martorul denunțator se referea la restituirea unei datorii, al cărei quantum nu l-a precizat în faza de urmărire penală, dar despre care, în cursul cercetării judecătorești, a oferit mai multe detalii solicitând și audierea unui martor.

Astfel, în faza cercetării judecătorești, inculpatul a precizat că pentru plata chiriei restante în quantum de 800 euro l-a împrumutat pe martorul Mihuț Janos Iozsef cu suma de 200 de euro, sumă pe care a împrumutat-o de la un fost coleg.

Prin urmare, din conținutul convorbirii telefonice nu rezultă existența unei datorii care să-l privească exclusiv pe acest martor ci pe ambii martori denunțatori.

După pretinderea sumei de 1000 euro, inculpatul i-a spus martorului denunțator Mihuț Janos Iozsef că s-ar putea ca judecătorul să dorească să întrețină raporturi sexuale cu fiica sa, Mihuț Eniko.

Din declarația martorei Mihuț Eniko Ilona rezultă că a avut două discuții cu inculpatul în legătură cu reducerea quantumului pedepsei aplicate tatălui ei, Mihuț Janos Iozsef, la prima dintre acestea i-a spus doar că trebuie să aibă o discuție între patru ochi iar la cea de-a doua i-a comunicat că este prieten bun cu un judecător și că acesta este dispus să-l ajute pe tatăl ei în schimbul sumei de 1000 euro și dacă

acceptă să aibă și relații sexuale cu judecătorul respectiv, care va face parte din completul de judecată din recurs (fil. 74- 76 din dosarul de urmărire penală)

Inculpatul nu a recunoscut că ar fi pretins favoruri sexuale de la martora Mihuț Eniko Iona însă susținerile sale sunt infirmate prin declarația acestei martore, a martorilor denunțatori dar și a martorei Mihuț Elena.

Prin motivele de apel inculpatul Rob Florian a invocat lipsa de credibilitatea a declarațiilor martorului Mihuț Janos Iozsef cu care a avut o relație mai veche, generată de faptul că acesta i-a fost informator în mai multe dosare în care a efectuat cercetări penale.

Probele administrate în ambele faze ale procesului penal au relevat o împrejurarea necontestată și anume că între apelantul inculpat și martorul denunțator a existat o relație de prietenie dar și o colaborare profesională însă acestea nu exclud, de plano, faptul pretinderii unei sume de bani pentru traficarea influenței.

Deși nu a recunoscut comiterea faptei, inculpatul a declarat că în ziua judecării recursurilor s-a întâlnit cu inculpatul Pușcaș Mircea care a făcut parte din completul care a judecat recursul pentru a se interesa de modul în care a fost soluționată cauza.

Împrejurarea că inculpații s-au întâlnit și apelantul a aflat cu acel prilej soluția dispusă în recurs și a comunicat-o martorului denunțator Szilagy Iosif Emeric rezultă din procesele verbale de redare din 21.12.2012 aflate la fil. 206-213 din dosarul de urmărire penală.

Aceste împrejurări demonstrează că apelantul inculpat s-a prevalat de o influență reală asupra judecătorului.

Așadar, susținerile inculpatului în sensul că nu a pretins nicio sumă de bani de la martorii denunțatori Mihuț Janos Iozsef și Szilagy Iosif Emeric și nici favoruri sexuale de la fiica martorului denunțator Mihuț Janos Jozsef, Mihuț Eniko sunt contrazise prin declarațiile martorilor denunțatori menționați și a martorelor Mihuț Elena și Mihuț Eniko precum și procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice, astfel cum s-a reținut anterior în cuprinsul considerentelor.

Probele fac dovada dincolo de orice îndoială rezonabilă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpatul Rob Florian.

Prin urmare, solicitarea inculpatului de a se dispune achitarea sa în baza art.16 lit.a ori art.16 lit.c din Codul de procedură penală este neîntemeiată.

Sub aspectul situației de fapt, în acord cu instanța de fond, Înalta Curte reține că la sfârșitul anului 2011 și începutul anului 2012, inculpatul Rob Florian, a pretins de

la martorii denunțatori Mihuț Janos Iozsef și Szilagy Iosif Emeric suma de 1000 euro pentru a-și exercita influența asupra judecătorilor ce compuneau completul investit cu judecarea recursului în cauza privind-i pe cei doi recurenți, astfel încât să pronunțe o hotărâre prin care să le fie reduse pedepsele, care le-au fost aplicate acestora de către instanța de fond și în același scop, a pretins favoruri sexuale de la fiica martorului denunțator Mihuț Janos Iozsef, Mihuț Eniko Ilona pentru judecătorul de la Curtea de Apel Oradea, care făcea parte din completul investit cu judecarea recursului.

În drept, fapta descrisă întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 din Codul penal anterior cu aplicarea art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000, lege în vigoare la data comiterii faptei.

Instanța de fond a realizat o corectă aplicare a legii penale mai favorabile și l-a condamnat pe inculpatul Rob Florian pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 din Codul penal anterior cu aplic. art.6 și 7 alin.3 din Legea nr.78/2000 și art.5 din Codul penal la pedeapsa de 2 ani închisoare cu aplic. art.71 și 64 lit.a teza a II-a și lit.b din Codul penal anterior.

Referitor la modalitatea de executare a pedepsei, s-a apreciat că tot dispozițiile vechiului Cod penal sunt mai favorabile față de dispozițiile actualului Cod penal și s-a considerat că reeducarea inculpatului se poate realiza și fără executarea pedepsei în regim de detenție, apreciind că suspendarea sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 4 ani, cu stabilirea obligațiilor pe care trebuie să le îndeplinească inculpatul pe perioada termenului de încercare, este suficientă pentru îndreptarea acestuia, care potrivit declarațiilor martorilor propuși de inculpat în apărare și prezentate în detaliu mai sus, acesta a avut rezultate bune în activitatea profesională, este căsătorit, are un copil în întreținere, iar perioada reținerii de 24 de ore din 9 ianuarie 2013 și a arestării preventive începând cu data de 17 ianuarie 2013 și până la data de 5 iulie 2013, o perioadă de 5 luni și jumătate, apreciindu-se că a fost în măsură să conducă la conștientizarea gravității faptei săvârșită de inculpat, raportat și la suma pretinsă de acesta și serviciile solicitate, care nu au fost prestate.

Examinând hotărârea atacată sub aspectul aplicării legii penale mai favorabile în ceea ce-l privește pe inculpatul Rob Florian, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că de la data comiterii faptei pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului prin sentința penală apelată și până la data judecării cauzei în calea de atac a intrat în vigoare noul Cod penal (Legea nr.286/2009).

Modificările ivite în cursul judecării cauzei, ca urmare a succesiunii în timp a celor două legi penale, Codul penal anterior și Codul penal în vigoare, a impus **soluționarea acestui conflict al legilor în timp în scopul determinării legii penale aplicabile în această situație tranzitorie.**

Pentru a deveni aplicabile dispozițiile mai favorabile din legile succesive, în afara condiției de existență a unei **situații tranzitorii**, care a fost anterior constatată, mai este necesar ca fapta ce face obiectul acuzației **să fie infracțiune** atât potrivit legii sub imperiul căreia a fost comisă cât și conform legii în vigoare la data judecării cauzei, iar dintre **legile penale succesive una să fie mai favorabilă.**

Așadar, se impune verificarea în legile succesive a existenței continuității incriminării (dacă legea nouă nu suprimă o incriminare sau nu restrânge sfera de incidență a unui anumit text, astfel încât fapta concretă să nu mai întrunească condițiile impuse de acesta), a condițiilor de tragere la răspundere penală și a regimului sancționator.

Acest proces implică evaluarea, prin comparare, a dispozițiilor penale care își găsesc aplicarea în speță.

Examinând cauza din această perspectivă, Înalta Curte de Casație și Justiție, constată următoarele:

Inculpatul Rob Florian a fost trimis în judecată, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art.257 alin.1 din Codul penal anterior raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000.

Potrivit art.257 din Codul penal anterior, primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

În conformitate cu art.6 din Legea nr.78/2000, în varianta anterioară modificărilor intervenite prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, infracțiunile de luare de mită - prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită - prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite - prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență - prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.

Potrivit art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000, în varianta anterioară modificărilor intervenite prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal, fapta de luare de mită, prevăzută la art. 254 din Codul penal, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. 2 din Codul penal privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control.

Alineatul 3 al aceluiași articol prevede că dacă infracțiunile prevăzute la art. 256 și 257 din Codul penal, precum și infracțiunile prevăzute la art. 6¹ și 8² din prezenta lege au fost săvârșite de una dintre persoanele menționate la alin. (1) și (2), maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani.

Cu referire la fapta reținută în sarcina inculpatului, se observă că la momentul comiterii aceasta se încadra în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art.257 din Codul penal anterior raportat la art.6 și art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, în varianta anterioară modificărilor intervenite prin Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal fiind sancționată *cu închisoarea de la 2 la 12 ani* (maximul special, de 10 ani închisoare, prevăzut de art.257 din Codul penal anterior fiind majorat cu 2 ani, potrivit dispozițiilor art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000).

În Cod penal în vigoare, dispozițiile art.291 alin.1 incriminează traficul de influență, cu unele elemente de diferențiere față de reglementarea anterioară, modificări care nu influențează încadrarea juridică a faptei prin raportare la această nouă reglementare.

Astfel, potrivit dispoziției legale menționate, constituie infracțiunea de trafic de influență pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și *care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani închisoare.*

Spre deosebire de art.257 alin.1 din Codul penal anterior, art.291 alin.1 din Codul penal prevede că acțiunea este săvârșită de persoana care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra funcționarului public și care promite că îl va determina să adopte o anumită conduită, iar ca modalități alternative de comitere a

faptei prevede, alături de îndeplinirea ori neîndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului public și urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui astfel de act, respectiv îndeplinirea unui act contrar.

Aceste elemente de diferențiere nu restrâng sfera de incidență a textului anterior și nu au efecte cu privire la fapta concretă de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului Rob Florian care realizează și elementul nou, al promisiunii că îl va determina pe magistrat să adopte o anumită conduită

Dispozițiile art.6 din Legea nr.78/2000, în vigoare în prezent, prevăd că infracțiunile de luare de mită, prevăzută la art. 289 din Codul penal, dare de mită, prevăzută la art. 290 din Codul penal, trafic de influență, prevăzută la art. 291 din Codul penal, și cumpărare de influență, prevăzută la art. 292 din Codul penal, se pedepsesc potrivit prevederilor acelor texte de lege.

Dispozițiile art.7 alin.3 al Legii nr.78/2000, în vigoare la data comiterii faptei, constituie o variantă agravată a infracțiunii de trafic de influență dată de calitatea subiectului activ.

Astfel, potrivit art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, dacă infracțiunile prevăzute la art. 256 și 257 din Codul penal, precum și infracțiunile prevăzute la art. 61 și 82 din prezenta lege au fost săvârșite de o persoană cu atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani.

Art.7 din Legea nr.78/2000 a fost modificat integral prin art.79 pct.4 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, însă varianta agravată de săvârșire a infracțiunii de trafic de influență de către o persoană având calitatea de organ de cercetare penală sau cu atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor a fost menținută.

În conformitate cu art.7 lit. c din Legea nr.78/2000, faptele de luare de mită sau trafic de influență săvârșite de o persoană care este organ de cercetare penală sau are atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 289 sau 291 din Codul penal, ale cărei limite se majorează cu o treime.

Cu privire la dispozițiile art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000, în vigoare la data săvârșirii faptei, procurorul a apreciat, prin motivele de apel, că acestea sunt mai favorabile în raport cu art. 7 lit.c din Legea 78/2000, în varianta modificată prin Legea nr.187/2012.

Totodată, a apreciat că dispozițiile art.291 din Codul penal sunt mai favorabile prin comparație cu cele ale art.257 alin.1 din Codul penal anterior.

În continuare, a arătat că cele două legi sunt distincte (n.n. Codul penal și Legea nr. 78/2000), așa încât analiza legii penale mai favorabile se impune a fi efectuată raportat la fiecare dintre acestea, în respectarea principiului constituțional care exclude crearea unei situații mai grele pentru inculpat.

În consecință, a apreciat că încadrarea juridică corectă a faptei comise de către inculpatul Rob Florian este aceea de trafic de influență prev. de art. 291 din Codul penal, cu aplic. art. 5 din Codul penal, rap. la art. 6 și 7 alin. 3 din Legea 78/2000, cu aplic. art. 5 din Codul penal, respectiv Legea 78/2000 în forma anterioară modificării prin Legea 187/2012.

Motivele scrise de apel ale Parchetului privind mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile nu au mai fost susținute de către procurorul de ședință cu prilejul dezbaterilor.

Cu toate acestea, instanța de apel va examina cauza din perspectiva aplicării legii mai favorabile și va reține următoarele:

Variantele agravate ale unei infracțiuni nu au un caracter autonom și nu pot fi analizate separat de infracțiunea de bază.

Prin urmare, limitele speciale de pedeapsă pentru fapta reținută în sarcina inculpatului Rob Florian sunt situate, potrivit legii penale noi, între **2 ani și 8 luni și 9 ani și 4 luni**, iar potrivit reglementării penale în vigoare la data săvârșirii faptei, infracțiunea de trafic de influență săvârșită de inculpatul este pedepsită cu închisoarea între **2 și 12 ani**.

Se constată, așadar, că deși *maximul special al pedepsei închisorii este mai redus în legea penală nouă (9 ani și 4 luni față de 12 ani), minimul special al pedepsei este mai mare (2 ani și 8 luni față de 2 ani)*.

În aplicarea dispozițiilor art.5 alin.1 din Codul penal, Înalta Curte apreciază că în situația în care legea penală nouă a majorat minimul special al pedepsei închisorii și a redus maximul special al pedepsei închisorii, legea penală veche constituie legea mai favorabilă, în situația în care individualizarea pedepsei conduce la aplicarea unei pedepse orientate către minimul special, iar legea penală nouă constituie lege mai favorabilă în cazul în care criteriile de individualizare a pedepsei determină stabilirea duratei pedepsei spre maximul special.

Astfel, compararea limitelor speciale de pedeapsă din legile succesive nu este suficientă pentru alegerea legii mai favorabile întrucât nu cuantumul abstract al

pedepselor prevăzute de legile succesive este hotărâtor, ci pedeapsa concretă ce ar putea fi aplicată ca urmare a individualizării pedepsei.

Așadar, individualizarea pedepsei precede operațiunii de determinare a legii penale mai favorabile.

În raport cu efectul devolutiv integral al apelului, instanța are posibilitatea să examineze cauza din perspectiva modului de individualizare a pedepsei.

Totodată, are în vedere că prin motivele de apel, Parchetul nu a criticat cuantumul pedepsei aplicate menționând, în mod expres, că orientarea pedepsei la minimul special prevăzut de norma de incriminare este rezultatul unei corecte individualizări judiciare.

Ca atare, sub aspectul *individualizării pedepsei*, Înalta Curte constată că pedeapsa de 2 ani închisoare, reprezentând minimul special prevăzut de lege, ce i-a fost aplicată inculpatului reflectă preponderent criteriile de individualizare prev. de art.74 din Codul penal.

Astfel, în procesul de stabilire a pedepsei anterior menționate, instanța de fond a realizat un echilibru între datele ce exprimă gravitatea faptei, prin raportare la conținutul elementului material și prin examinarea tuturor împrejurărilor anterioare ori concomitente comiterii ei, precum și a circumstanțelor personale ale inculpatului.

Prin urmare, apreciindu-se că pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență este just individualizată, legea mai favorabilă ar fi legea veche, **lege care a fost aplicată inculpatului.**

În consecință, susținerile din motivele scrise de apel, privind alegerea legii penale mai favorabile în raport cu limitele abstracte al pedepselor prevăzute de legile succesive sunt greșite și încalcă principiul aplicării in concreto a legii penale mai favorabile.

În ceea ce privește pedeapsa accesorie, conform normelor tranzitorii, respectiv art.12 din Legea nr.187/2012, „În cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă”.

În raport cu legea penală mai favorabilă determinată ca fiind legea veche, aplicarea pedepsei accesorii este legală, criticile din motivele scrise de apel, sub acest aspect, fiind neîntemeiate.

În ceea ce privește modalitatea de individualizare a executării pedepsei aplicate , critica procurorului este întemeiată. Sub acest aspect, a susținut că judecătorul fondului” a reținut cu privire la individualizarea judiciară a pedepsei exclusiv elemente ce țin de persoana făptuitorului, prezentate de altfel lapidar, respectiv buna conduită avută anterior săvârșirii faptelor ce fac obiectul prezentului dosar, fiind așadar carentată datorită caracterului incomplet al analizei.”

Examinând critica Parchetului, Înalta Curte de Casație de Justiție apreciază că executarea sancțiunii în regim de detenție este necesară pentru realizarea scopului pedepsei, respectiv prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și conștientizarea de către inculpat a consecințelor faptei comise.

Totodată, modalitatea în care a acționat în ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de trafic de influență denotă o pericolozitate deosebită a inculpatului.

Sub acest aspect, instanța de apel are în vedere că prin fapta comisă inculpatul Rob Florian a adus un grav prejudiciu prestigiului instituției în care își desfășura activitatea, dar și demnității funcției de polițist, iar prin modalitatea concretă în care a acționat mesajul transmis a fost de natură să compromită încrederea populației în justiție.

De asemenea, va ține seama de calitatea specială a subiectului pasiv, care prin natura funcției era chemat să vegheze la respectarea legii și aplicarea corectă a acesteia, modalitatea de comitere a faptei constând în acțiuni antisociale de natură a compromite prestigiul, autoritatea și credibilitatea organelor statului precum și corectitudinea, integritatea și imparțialitatea corpului magistraților.

Deși fapta inculpatului nu caracterizează comportamentul corpului polițiștilor, Înalta Curte apreciază că, în raport de standardele pe care inculpatul ar fi trebuit să le urmeze și de așteptările pe care societatea le avea față de acesta, maniera de executare a pedepsei stabilită de către prima instanță este prea blândă, urmând a se dispune executarea pedepsei aplicate de către prima instanță în regim de detenție.

Ca urmare a celor anterior menționate, instanța de apel, va admite critica formulată de către reprezentantul Ministerului Public, în ceea ce privește modalitatea de individualizare a executării pedepsei.

O ultimă critică a procurorului cu privire la inculpatul Rob Florian viza modalitatea greșită în care instanța fondului a înțeles să se pronunțe asupra cererii expres formulate de către procuror la termenul din data de 05.02.2014, în respectarea dispozițiilor tranzitorii referitoare la măsurile preventive dispuse sub

imperiul vechii legi de procedură penală, însă procurorul de ședință a precizat că nu mai susține acest motiv de apel.

Cu referire la inculpatul Pușcaș Mircea o primă critică a Parchetului vizează netemeinicia soluției de achitare a acestuia, în baza art. 16 lit. c din Codul de procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Prin motivele de apel s-a susținut că inculpatul Pușcaș Mircea, în calitate de martor, a făcut afirmații nesincere, nu a declarat ceea ce cunoștea, deși a fost întrebat expres asupra împrejurării dacă a fost abordat de către inculpatul Rob Florian în încercarea acestuia de a determina pronunțarea unei hotărâri favorabile martorilor denunțatori, așa încât realizarea laturii obiective a infracțiunii de mărturie mincinoasă este incontestabilă.

De asemenea, Parchetul a susținut, prin motivele scrise de apel, că inculpatul Pușcaș Mircea nu a fost chemat în fața organului de urmărire penală pentru a răspunde vreunei acuzații, ci în calitate de martor, supus obligației de a depune și de a contribui la aflarea adevărului. De altfel, în prezenta cauză nu s-a efectuat urmărire penală față de inculpatul Pușcaș pentru fapte de corupție iar la finele urmăririi penale nu s-a dispus vreo soluție de neurmărire față de acesta cu privire la pretinse fapte de corupție de care susține că urmărirea să nu fie acuzat.

În final, s-a susținut de către Parchet că probele administrate conduc la concluzia că fapta săvârșită de inculpatul Pușcaș Mircea întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă.

O a doua critică se referă la contradicția dintre temeiul achitării, art. 16 lit. c din Codul de procedură penală, care presupune că nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea și considerentele hotărârii atacate care se subsumează concluziei că nu se impune tragerea la răspundere penală a inculpatului.

Examinând conținutul actelor dosarului, Înalta Curte constată că inculpatul Pușcaș Mircea, judecător la Curtea de Apel Oradea, a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă prev. de art. 260 din Codul penal anterior, constând în aceea că la data de 10 ianuarie 2013, fiind audiat în calitate de martor în acest dosar, a făcut afirmații mincinoase cu privire la împrejurări esențiale ale cauzei, asupra cărora a fost întrebat, respectiv a declarat că inculpatul Rob Florian nu a intervenit în favoarea martorilor Mihuț Janos - Iozsef și Szilagyí Josif- Emeric, în sensul de a obține pentru aceștia o hotărâre mai favorabilă în recurs, nici nu a discutat vreodată cu ofițerul de poliție Rob Florian despre situația

vreunui inculpat implicat în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată, cu atât mai mult la completul de judecată din care face parte.

Împrejurările comiterii faptei trebuie stabilite ținând seama de modalitatea în care a fost înregistrat dosarul de urmărire penală nr.130/P/2012, pe care Parchetul a omis să-l menționeze în cadrul motivelor scrise de apel formulate în cauză, deși motivarea soluției de achitare, din perspectiva dreptului martorului de a nu se autoincrimina, impunea verificarea contextului în care acestuia i-a fost atribuită calitatea de martor.

În concret, trebuie pornit de la calitatea de făptuitor a inculpatului Pușcaș Mircea în dosarul nr.49/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea.

În dosarul menționat, prin rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din data de 25.09.2013, în baza art.10 lit.a din Codul de procedură penală anterior (temei modificat din art.10 lit.d din Codul de procedură penală anterior, ca urmare a admiterii de către procurorul șef a plângerii formulate împotriva soluției) s-a dispus, printre altele, neînceperea urmăririi penale față de făptuitorii Rob Florian și Pușcaș Mircea pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art.257 alin.1 din Codul penal.

În motivarea soluției anterior menționate s-a reținut că în ceea ce-i privește pe cei doi făptuitori nu au putut fi administrate probe care să dovedească primirea sau pretinderea unor sume de bani pentru a-și exercita influența pentru punerea în libertate a inculpatului Biro Bela-Attila (filele 285 din vol.III și 172-182 din vol.IV al dosarului de fond).

Din actele dosarului nr. 49/P/2011, depus în copie, rezultă că prin punerea în executare a autorizației nr. 50 din 15 martie 2012, așadar în perioada 18.03-16.04.2012, au apărut elemente privind comiterea unei noi fapte penale de către făptuitorii Rob Florian și Pușcaș Mircea care a făcut obiectul prezentului dosar, nr. 130/P/2012.

Anterior formării dosarului nr.130/P/2012, apelantul inculpat Rob Florian a fost citat la Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Oradea, pentru a fi audiat în dosarul nr.49/P/2011 în legătură cu demersurile pe care le-ar fi făcut pe lângă judecătorul Pușcaș Mircea, de la Curtea de Apel Oradea, **în favoarea unor persoane cu diverse afaceri judiciare.** În procesul verbal din 06.12.2012 s-a consemnat că Rob Florian s-a prezentat și ”a recunoscut verbal că a intervenit pe lângă magistrat în favoarea unor persoane, însă în momentul în care i s-a cerut să

declare în scris persoanele în favoarea cărora a intervenit și împrejurările concrete în care au avut loc intervențiile sale, acesta a refuzat să continue declarația, afirmând că nu dorește să-i facă rău lui Mircea” (filele 154,155 din vol. I al dosarului de fond).

Prin urmare, la data de 06.12.2012, actele de cercetare penală, efectuate în dosarul nr.49/P/2011, de același procuror care ulterior a instrumentat și dosarul nr. 130/P/2012, relevau date suficiente pentru a se bănuie implicarea inculpatului Pușcaș Mircea în săvârșirea unor infracțiuni de corupție, privind ”persoane cu diverse afaceri judiciare”, inclusiv în ceea ce-i privește pe martorii denunțatori Mihuț Janos-Iozsef și Szilagyi Iosif-Emeric.

Astfel, din convorbirile interceptate prin punerea în executare a autorizației nr. 50 din 15 martie 2012 a rezultat că ”Florin” ar fi intervenit la Curtea de Apel Oradea pentru pronunțarea unei hotărâri favorabile lui ”Jozsi” și altui inculpat și există indicii că demersul lui ”Florin”, încununat parțial cu succes nu a fost gratuit. Totodată, a fost identificat ”Jozsi” ca fiind Szilagyi Josif- Emeric iar celălalt inculpat fiind Mihuț Janos Iozsef (fila 85 verso din vol.IV al dosarului de fond).

Așadar, în condițiile în care dosarul nr.49/P/2011 se efectuau cercetări sub aspectul comiterii infracțiunilor de cumpărare de influență și respectiv, trafic de influență de către făptuitorii Hegheduș Ioan Ștefan, Ignat Sergiu Adorian și Pinteș Mariela Violeta, în legătură cu demersurile acestora pentru punerea în libertate a condamnatului Biro Bella Attila, prin punerea în executare a autorizației nr. 50 din 15 martie 2012, în perioada 18.03-16.04.2012, au apărut elemente privind comiterea unei noi fapte penale.

Așa cum s-a menționat anterior, dosarul nr. 130/P/2012 a fost înregistrat la data de 07.12.2012 pe baza denunțului formulat de Mihuț Janos Iozsef referitor la comiterea infracțiunii de trafic de influență de către comisarul de poliție Rob Florian, ofițer în cadrul I.P.J.Bihar.

După data începerii urmăririi penale și până la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva inculpatului Rob Florian, prin ordonanța din 09.01.2013, au fost depuse la dosar procesele verbale din 21.12.2012 prin care au fost redade convorbirile telefonice interceptate pe baza autorizațiilor nr.38 și 50 din 2012 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr. 49/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție, precum și decizia penală nr.220/R/28.02.2012 a Curții de Apel Oradea (filele 9-10,154-229 din dosarul de urmărire penală).

La aceeași dată, când a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpatul Rob Florian, a fost audiat Pușcaș Mircea în calitate de martor deși, în mod evident, din probatoriul administrat până la acel moment, rezulta că existau suspiciuni privind o eventuală implicare a acestuia din urmă în activitatea infracțională ce făcea obiectul cercetării penale și, în acest context, avea dreptul de a nu se autoincrimina. Astfel, la momentul audierii inculpatului Pușcaș Mircea, în calitate de martor, datele rezultate din convorbirile telefonice interceptate pe baza autorizațiilor nr.38 și 50 din 2012 emise de Tribunalul Bihor în dosarul nr. 49/P/2011 al Direcției Naționale Anticorupție ofereau informații privind relația de amiciție dintre inculpatul Rob Florian și inculpatul Pușcaș Mircea, iar decizia penală nr.220/R/28.02.2012 a Curții de Apel Oradea releva că dosarul privind pe martorii denunțatori a fost soluționat de un complet din care a făcut parte inculpatul ultim menționat. Totodată, convorbirile telefonice purtate între inculpați în ziua judecării cauzei în recurs, privind pe martorii denunțatori, dar și cea dintre inculpatul Rob Florian și Szilagyi Iosif-Emeric din care rezulta că primul cunoștea modul de soluționare a cauzei creau suspiciuni privind existența unei posibile influențe reale de care s-a prevalat inculpatul Rob Florian în fața martorilor denunțatori Mihuj Janos-Iozsef și Szilagyi Iosif-Emeric. Totodată, împrejurarea că suspiciunile au planat exclusiv asupra inculpatului Pușcaș Mircea este demonstrată și de demersurile parchetului care la acel moment, din 09.01.2012, a apreciat că se impune audierea doar a acestuia din urmă și nu a celorlalți membri ai completului. Reamintim și declarația dată de Rob Florian, în dosarul nr.49/ P/2011, prin care a recunoscut verbal că a intervenit pe lângă magistrat în favoarea unor persoane. Prin urmare, organul judiciar avea suficiente date din care putea să-și dea seama că inculpatul Pușcaș Mircea poate fi pus în situația de a se autoincrimina. Astfel, fiind obligat să spună adevărul în calitate de martor, dacă ar fi confirmat că în ziua soluționării cauzei privind pe martorii denunțatori s-a întâlnit cu inculpatul Rob Florian și a discutat cu acesta despre situația lor juridică, declarația sa l-ar fi expus unor sancțiuni disciplinare ori penale. Inițiativa de a pune în vedere martorului că are dreptul de a nu se autoincrimina, trebuia să fie a organului judiciar deținător al unor date care ofereau suspiciuni privind implicarea martorului la comiterea unei fapte penale. Altfel, o persoană citată spre a fi audiată ca martor, calitate în care are obligația de a spune adevărul, dacă se autoincriminează ar putea fi pusă sub învinuire, iar în situația în care nu ar spune adevărul, evitând o autoincriminare, ar comite

infracțiunea de mărturie mincinoasă. Mecanismul acesta duce întotdeauna, de fapt, la punerea sub învinuire a persoanei și este inechitabil dacă, anterior audierii persoanei în calitate de martor, organele de urmărire penală aveau indicii care creau suspiciunea implicării acesteia în comiterea faptei ce face obiectul audierii în calitate de martor.

Dreptul martorului de a nu depune mărturie asupra faptelor care îl expun la urmări decurge din principiul general recunoscut, care este de esența unui proces echitabil consacrat de art.6 din Convenție, și anume dreptul de a nu contribui la propria incriminare (nemo tenetur se ipsum accusare).

În Codul penal de la 1936, în art.281 alin.1pct.1 era inserată dispoziția potrivit căreia **nu se pedepsește** acela care, dacă ar fi făcut afirmații adevărate sau ar fi spus tot adevărul, s-ar fi acuzat de o infracțiune pe sine sau ar fi acuzat pe o rudă sau o persoană de care este legat de o temeinică afecțiune, sau și-ar fi cauzat lui sau acelei persoane un grav prejudiciu în ceea ce privește onoarea sau libertatea.

Nici Codul penal de la 1968 sau cel în vigoare, dar nici Codul de procedură anterior ori cel în vigoare nu conțin o astfel de dispoziție. Explicația pe care doctrina a dat-o unei asemenea omisiuni a fost că „aflarea adevărului trebuie să primeze în realizarea justiției față de interesele persoanei chemate să depună ca martor”(V.Dongoroz, Gh.Dăringă, S.Kahane, D. Lucinescu, A.Nemeș, M.Popovici, P.Sîrbulescu, V. Stoican, Codul penal și codul penal anterior. Prezentare comparativă, București, Editura Politică, 1968, p.173)

Legea civilă în art.317 alin.1 pct. 3 din Codul de procedură civilă scutește de obligația de a depune mărturie pe cei care prin răspunsurile lor, s-ar expune ei înșiși sau ar expune pe soț, fostul soț, logodnicul ori concubinul, rudele sau afinii până la gradul al treilea inclusiv, la o pedeapsă penală sau la disprețul public.

În doctrină s-a apreciat că ”atât în procesul civil, cât și în cel penal, dacă martorul, pentru a nu se învinui pe sine de săvârșirea unei infracțiuni, face afirmații mincinoase sau cu intenție trece sub tăcere anumite împrejurări esențiale despre care a fost întrebat, el **nu ar săvârși infracțiunea de mărturie mincinoasă** (s.n.). În realitate, **o asemenea persoană nu mai este un martor** (s.n.), deoarece el nu poate apărea în această calitate în raport cu o eventuală inculpare a sa, din moment ce întrebările care i se adresează ar conduce la implicarea sa într-un proces penal dacă le-ar răspunde sincer. Într-o asemenea situație, martorului nu i se poate cere să fie obiectiv, în același timp în care deasupra sa planează sancțiunea penală ”(Avram

Filipaș, *Infracțiuni contra înfăptuirii justiției*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1980, pg.60-61).

Revenind la cauză, se constată că la momentul ascultării martorului Pușcaș Mircea existau suficiente elemente pe baza cărora se putea trage concluzia că acesta nu i se putea atribui calitatea de martor în raport cu o eventuală inculpare a sa în legătură cu implicarea sa în săvârșirea unei infracțiuni de corupție.

În acord cu considerațiile doctrinare anterior menționate, Înalta Curte apreciază că inculpatul Pușcaș Mircea nu a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă pentru că nu putea apărea în calitate de martor într-un dosar în care probatoriul releva o eventuală implicare a sa în comiterea faptei de corupție ce făcea obiectul urmăririi penale.

Împrejurarea că procurorul nu i-a atribuit calitatea de făptuitor nu înlătură situația reală, rezultată din probe, care ofereau motive plauzibile pentru a se bănui implicarea acestuia în săvârșirea unei fapte de corupție.

Deși aflarea adevărului trebuie să primeze, procurorul nu poate atribui calitatea de martor unei persoane despre care știe că este implicată în comiterea unei fapte penale, doar pentru ca folosind mecanismul descris să ajungă la formularea unei acuzații penale.

De altfel, astfel cum rezultă din încheierea nr.152 din 25 septembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel București, prin referatul procurorului care a solicitat interceptarea și înregistrarea comunicațiilor telefonice efectuate de făptuitorul Pușcaș Mircea, a fost evidențiată participarea acestuia din urmă la comiterea unor fapte de corupție, arătându-se că în februarie 2012 în dosarul nr.49/P/2011 au fost interceptate mai multe convorbiri dintre comisarul de poliție Rob Florian și judecătorul Pușcaș, din care reieșea că magistratul și-a exercitat influența asupra celorlalți magistrați din completul Curții de Apel Oradea care au judecat recursul declarat în dosarul inculpatului Szilagyi Jozsef, dar nu a reușit să obțină reducerea pedepsei decât pentru unul dintre coinculpați.

Prin urmare, după nouă luni de la formularea acuzației de mărturie mincinoasă față de inculpatul Pușcaș Mircea, procurorul releva participarea acestuia la comiterea unei infracțiuni de corupție cu privire la care, îi atribuisese inculpatului calitatea de martor (fi.64-66, vol.III din dosarul instanței de fond).

Calitatea cerută subiectului activ de norma de incriminare reprezintă **o condiție pentru existența infracțiunii**.

Ca atare, în cauză nefiind îndeplinită condiția tipicității, fapta reținută în sarcina inculpatului Pușcaș Mircea nu este prevăzută de lege, fiind aplicabile dispozițiile art.16 lit.b din Codul de procedură penală.

În acest context, nu se mai impune analiza celorlalte condiții care vizează realizarea laturii obiective ori subiective ale infracțiunii, analizate, de altfel, de instanța de fond, considerente la care Înalta Curte achiesează întrutotul.

Inculpatul Pușcaș Mircea nu a formulat cale de atac iar apelul Parchetului în ceea ce-l privește este declarat numai în defavoarea acestuia, așa încât instanța de apel nu poate modifica temeiul achitării, reținând un caz de achitare mai favorabil inculpatului, respectiv cel prevăzut de art.16 lit.b din Codul de procedură penală, în condițiile în care temeiul achitării reținut de prima instanță, art.16 lit.c, presupune existența faptei și întrunirea condițiilor de tipicitate.

Pentru motivele expuse, Înalta Curte apreciază criticile formulate de Parchet cu privire la soluția de achitare a inculpatului Pușcaș Mircea ca fiind neîntemeiate.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art.421 pct.2 lit. a din Codul de procedură penală, Înalta Curte va admite apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Cluj**, va desființa în parte, sentința atacată și rejudecând:

Va înlătura aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86², art. 86³, art. 86⁴ și art. 71 alin. 5 din Codul penal anterior și, în consecință, va dispune ca inculpatul **Rob Florian** să execute pedeapsa de 2 ani închisoare cu executare în regim de detenție.

Va menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

Va respinge, ca nefundat, apelul declarat de inculpatul **Rob Florian** împotriva aceleiași sentințe penale.

În conformitate cu art.275 alin.3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate cu judecarea apelului declarat de parchet rămân în sarcina statului.

În baza art.275 alin.2 din Codul de procedură penală, obligă apelantul intimat inculpat Rob Florian la plata sumei de 550 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 150 lei, reprezentând onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu, se avansează din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat Pușcaș Mircea în cuantum de 150 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Admite apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Serviciul Teritorial Cluj** împotriva sentinței penale nr.56 din data de 26 februarie 2014 pronunțată de Curtea de Apel Cluj - Secția penală și de minori.

Desființează, în parte, sentința penală apelată numai cu privire la inculpatul **Rob Florian** și rejudecând:

Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 86¹, art. 86², art. 86³, art. 86⁴ și art. 71 alin. 5 din Codul penal anterior.

Dispune ca inculpatul **Rob Florian** să execute pedeapsa de 2 ani închisoare cu executare în regim de detenție.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

Respinge ca nefondat apelul declarat de inculpatul **Rob Florian** împotriva aceleiași sentințe penale.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu judecarea apelului declarat de parchet rămân în sarcina statului.

Obligă apelantul intimat inculpat Rob Florian la plata sumei de 550 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care suma de 150 lei, reprezentând onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu, se avansează din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul parțial convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat Pușcas Mircea în cuantum de 150 lei, se plătește din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 21 noiembrie 2014.